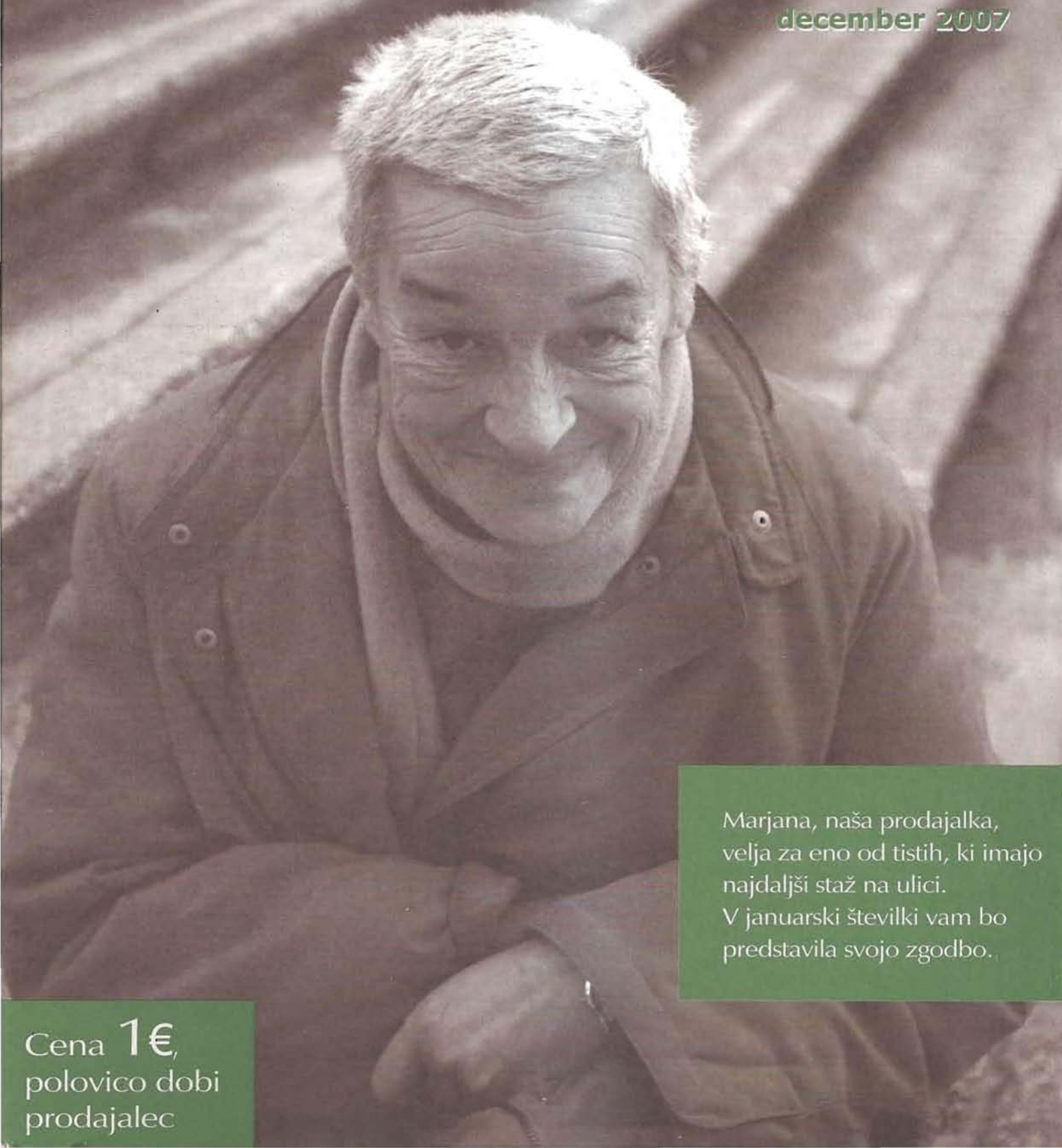

Prvi slovenski časopis za brezdomstvo in sorodna socialna vprašanja

Kralji^{ca} ulice

20

december 2007

Marjana, naša prodajalka, velja za eno od tistih, ki imajo najdaljši staž na ulici. V januarski številki vam bo predstavila svojo zgodbo.

Cena 1€, polovico dobi prodajalec

KAZALO

Uvodnik	3
Pod cerado	4
To sem jaz	5
Dogodki	6
F-novice	7
THC odvisnik	8
Social-ego turbulenca	10
Pisma bralcev	11
E-debata	11
Zemlja človekovih pravic	13
Kraljevski forum	13
Moje oči so v izkrivljenem ogledalu ...	14
Utrinek	15
Gostujoči kolumnist	16
Pesem za Luka Kneza	17
Pogled s strani	18
Božji ping pong	20
Predstavljamo vam ...	21
Zgodba bodočega svetovnega prvaka	21
Sol & Koper	22
Hepatitis C	24
Dnevnik lopova	25
Nekaj cestnih	26
Pred 100 leti	27
Kralj & kraljica	27
Brezplačne prireditve	28
Ulični horoskop	28
Oglasna deska	29
Razvedrilo	30

KRALJI
ULICE

vsi drugačni
vsi enakopravni

Slovenija je s 1. majem 2004 postala članica Evropske unije. Ta publikacija je prejela finančno podporo programa, s katerim želi slovenska vlada prispevati k obveščenosti, razumevanju in javni razpravi o članstvu v EU ter o vseh posledicah članstva za življenje slovenskih državljanov in državljanek. Program obveščanja izvaja Urad vlade za komuniciranje. Vaša vprašanja so vedno dobrodošla na evrolonu 080 2002, v evronabiralniku, Gregorčičeva 25, 1000 Ljubljana, na elektronskem naslovu evrolon@gov.si in na domači strani <http://evropa.gov.si>, kjer so vam na voljo tudi informacije.

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter da bi postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice.

Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!

Zbiranje prispevkov ZA PONATIS ČASOPISA ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

Urednica: Špela Razpotnik

Namestnika urednice (na porodniškem):
Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor: Luna Jurančič Šribar,
Alenka Lamovšek, Gregor B. Hann,
Tomislav Gruden, Maruša Bertoncelj

Sodelavci uredništva: Toni Meško, Tanja
Vuzem, Maja Kozar, Bojan Kuljanac,
Andrej Mesarič, Urban Tarman

Oblikovanje: Daniel Novosel, Maja
Vižintin in Nejc Svete

Lektoriranje: Matilda M. Dobro, Maruša
Bertoncelj, Darja Pekolj

Ilustracije: Nik Knez, Damjan Majkič,
Jané, Jurij Novak

Fotografija na naslovnici: Jaka Adamič,
Dnevnik

Tisk: Tiskarna Vovk

Izdajatelj: Društvo Kralji ulice

ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je
cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v
Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva: Društvo Kralji ulice,
Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana.

Telefon: 059 022 503 Fax: 059 022 504

E-mail: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne
prispevke: 05100-8012105010
odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za
kulturo -- Ministrstvo za delo, družino in
socialne zadeve -- Urad za mladino -- Urad
Vlade za komuniciranje -- Urad za enake
možnosti.

Od januarja 2007 so Kralji ulice član
mednarodne mreže cestnih časopisov
(INSP).

www.street-papers.org

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo
vselej mnenj uredništva.

Ne vem, ali ste vedeli, zadnjo soboto v novembru smo praznovali *Dan brez nakupov*, mednarodni *Buy nothing day*. Dan brez nakupov so si bržkone izmislili tisti, ki imajo vsega dovolj, in tem je ta dan tudi namenjen. Tistim torej, ki si nakupe lahko privoščimo. Tistim, zaradi katerih je ekologija v zadnjem času postala hudo vroča tema. Malce cinično bi bilo, če bi brezdomci, ki v trgovinah pustijo le tu in tam kak evro, obeleževali ta dan, se vam ne zdi? Na domači strani omenjene kampanje sem našla video, kjer so ZDA na zemljevidu sveta prikazane kot zavaljen pujs, ki melje, melje in melje in se bo zdaj zdaj razpočil. Informirajo nas o tem, da povprečen Američan dnevno potroši 5-krat več kot povprečen Mehičan, 10-krat več kot povprečen Kitajec in 30-krat več kot povprečen prebivalec Indije. Kdor pa toliko konzumira, po vsej logiki tudi toliko več izloča. In res je tako, četudi poskušamo »civiliziranci« naše izločke skriti v kante, v katere se ne da ne seči ne pogledati, in pa v WC-školjke, ki kar sproti avtomatsko očedijo nesnago izpod nas. O neslutnih razsežnostih civilizacijskih izločkov nas v istem videu prepriča pogled na neskončna prostranstva smetišč, kjer, domnevam, pristane večina kupljenih in nadvse lično zavitih izdelkov. Posamezna smet ali pasji iztrebek na ulici v primerjavi s tem nista omembe vredna, vam rečem. Omenjeni video se je mnogim prebivalcem ZDA zdel neokusen in nekako politično nekorekten. Hm, če jih kaj takega ogroža, kako neokusna in politično nekorektna morajo biti potem šele njihova življenja?

Da ne bom tako stereotipno udrihala le po vselej dežurnih krivcih Američanih, naj se vrnem k sebi. V minulem tednu sem imela veliko dela in sem veliko veliko tudi pojedla. Sama sebi sem se pogosto zazdela kot že omenjena krmača, ko sem kar mlela in mlela in mlela različne komaj kaj okusne potrošne artikle. Da bi napolnila svojo notranjo praznino ali pač nadomestila prehitro potrošeno energijo, ker preveč delam, ali pač kar tako, ker vse to ravno imam. In četudi tako goreča nasprotnica potrošništva, sem se na veličastni *Dan brez nakupov* skorajda malo težko vzdržala, ne da bi skočila kupit kako malenkost. Četudi se mi nakupovalna svetišča kar malo gnusijo in me ob soju številnih neonskih luči v njih začne hitro boleti glava, vanje tudi sama kdaj pa kdaj zaidem. Pa čeprav, resnici na

ljubo, v njih že zelo dolgo tega ali sploh nikoli do slej nisem našla ne zadovoljitve, kaj šele sreče in notranje zapolnitve. Pa pustimo višje cilje ob strani. Večinoma v potrošniških gigantih nisem našla niti tistega, kar sem tam iskala, pa čeprav ali prav zato, ker sem ponavadi iskala kakšno čisto navadno malenkost. Zakaj naj bi se torej v monstume na robu mesta sploh še odpravljala?

Nam, ki imamo torej, *cenjenim kupcem*, je *Dan brez nakupov* namenjen. In prav za nas naše okolje krasijo tudi vsak dan več in več in več in še neokusno več reklamnih panojev in oglasov vsepovsod. Spominjam se obiska v neki deželi afriškega kontinenta, kjer je ločnica med revnimi in bogatimi še posebej ostra in teritorialno določena: ko smo se z avtobusom pripeljali iz obrobnege dela dežele – kjer tudi živijo ljudje, a revni – v del dežele, kjer bivajo premožni ljudje, so se ob poti začeli vse bolj na gosto pojavljati reklamni panoji. Zaradi nas, ki *imamo*, da lahko kupujemo, in ki kupujemo, *da bi bili*, pogled proti morebitnemu soncu zastirajo vse večji reklamni panoji.

Reklamni panoji so tudi na zelenicah, so celo na stavbi, kamor hodim v službo in ki naj bi izobraževala avtonomno misleče ljudi, ki bodo v prihodnje poučevali ter vzgajali otroke in mladino. Kaj neki pravijo arhitekti, ko na fasade in celo na okna stavb vneto pribijajo reklamne panoje? Očitno nič. To, da lahko lepijo včasih že kar ponižujoče debilne laži na naše fasade, nam očitno dovolj dobro plačajo, da smo vsi lepo tiho.

In ob tem, ko gre naš preljubi modri planet po vseh kazalcih sodeč počasi v maloro, se mi brezskrbno igramo zbiranje bedastih nalepk in plastičnih članskih kartic po trgovinah, pa izpolnjevanje albumčkov in vprašalničkov v dokaz, kako pridni potrošniki smo.

Tako da ... *dan brez nakupov*, ja. December brez nakupov, božič, novo leto, prazniki brez nakupov, vsakdan brez odvečnih nakupov. (Kar potrebujem za življenje, lahko iz trgovine prinesem v roki.) Kaj pravite? Kdo bi nam lahko to zameril? Sama se lahko spomnim kar nekaj takih, ki bi nam bili kvečjemu hvaležni. Med drugim tudi naši potomci, za katere nas pa medna zelo skrbi, kajne?

Vaša urednica

NE UKVARJAM
SE Z DRUŽINO.
WWW.BREZDOMCI.ORG

Najsi se sliši še tako nenavadno, a dve vrsti klatežev obstajata. Tisti z avtom in tisti brez. Samo avto pa še ni dovolj za mirne noči kje v bližini mesta. Potrebuješ cerado. Da z njo vsako noč pokriješ njega in sebe v njem. Da te svet ne vidi in te ne vidijo ljudje. Tako je lažje.

Tistega decembrskega večera, ki je napovedoval sneg, sem se iz mesta vrnil zgodaj. Moja katra me je kot vsak večer čakala na klocnih pod napol podrtim deblom. Nekoč je bil mogočen hrast, a ga je neke noči predzadnjega poletja polovico izpuhtelo v nevihtni strelji. Tako so pravili cigani, ki so živeli niže dol ob reki.

Z zadnjega sedeža sem zvlekel cerado. Ko sem jo zapenjal za odbijač zadaj, mi je spodrsnilo v blatu, zagomazelo je pod gojzarji in pristal sem v rjavi luži. Preklinjajoč sem se skobacal ven in po petnajstih minutah je bila moja zarjavela školjka kljub snežinkam, ki so začele naletavati, oblečena v pižamo. Odmaknil sem obšiti rob, odškrtnil vrata in se zmuznil noter.

Udobno zleknjen v sedežu, ki je zlezal sam vase in iz tedna v teden visel bolj v desno, sem namesto molitve vsak večer razmišljal o življenju. Ta večer pa še o tem, da sem zarjavelo školjko svojega pribežališča v dveh letih vzljubil bolj, kot prej v treh desetletjih ženo.

Na svojo katro sem se vedno lahko zanesel. Na Evo, svojo ženo, nikdar. Privezati bi jo moral na verigo, da bi jo prisilil k mirovanju. Ta moja mala školjka pa ... nikdar ni robantila. Naj sem se k njej vrnil po nekaj dneh ali pa tednih, vedno je velikodušno sprejela mene in moje nočne goste, jim brez besed postregla z vsem, kar je premogla: streho in drugim polomljenim ležiščem. Moja žena je bila iz drugega testa. Starega, od življenja in ločitev zmalicene Janeza je neke noči, ko je zgrešil blok in se obesil na najin zvonec, z njegovo lastno flašo tako po glavi, da se je opotekel nekaj korakov nazaj in se sesedel na stopnice. Motne beločnice so mu izstopile iz jamic, ko je ugotovil, da je lepljiva tekočina, ki je z njegove brade kapljala na tla, njegova lastna kri. Prizor sem nemo opazoval iz kuhinje. Ko sem srečal njegov pogled, je zavrtal v praznino mojega življenja in se odzrcalil v njegovi.

Spod sedeža sem potegnil strgano odejo in flašo terana, naredil nekaj požirkov, si ovratnik jopiča zavihal navzgor, še nekajkrat srknil in zaprl oči.

Moralo je biti okoli polnoči, ko so me prebudili zvoki zunaj. Bil je človek, ne žival. Čudno poznana

roka je cerado odrgnila kot zaveso. Svetleče zenice, odprta usta, ki so vodila v žrelo zadaj ...

Bila je ona.

Eva.

Moja žena Eva.

»Ker si vse zapil,« je rekla, ko me je pred dvema letoma postavila pred vrata, za menoj zmetala stare srajce in kravate, nazadnje pa je kot list v vetru z balkona priplavala še vratna nalepka. Na njej je z belimi črkami na črni podlagi pisalo nekaj znanega – mag. Hrast. Z njim, ki sem bil nekoč jaz, ni hotela imeti več ničesar. Pustil sem ga ležati tam, na parkirišču ... Tega Hrasta.

Pogledal sem še enkrat. Res je bila ona. Z velikimi očmi, ki so bogsigavedi kdaj zgubile lesk in osteklenele, je zrla skozi me. Za hip je odprla usta. Jih spet zaprla. Je bila to ista Eva, ki je vsako jutro vstala, si skuhalo kave, prižgala cigareto, potem pa ob pogledu na stensko uro nad hladilnikom sakramensko zavreščala? Pet pred šesto zaloputnila vhodna vrata, da me je skupaj z mačkom, ki bi bil vsako jutro znova vreden znanstvene obravnave, vrglo v zrak? Ne, to ni bila ista Eva. Tista klena Gorenjka že ne, ki bi ji človek prisodil, da je ne more s tira vreči niti, če nekega jutra po radiu sliši, da se je podrl Triglav. Tale tu ... V redu, slišal sem, da je šla tudi njena fabrika v stečaj, nisem pa vedel, da so jo vrgli še iz stanovanja. Popila, no, to je vedno rada.

Odrinil sem vrata.

Kaj se je zgodilo, sem hotel vprašati.

»Živjo,« me je prehitela. »Maš kej za jest?«

Na glas sem se zasmel, jo z roko odrinil in stopil do prtljažnika. V njem sem v kartonski škatli spravljaj hrano. Videl sem, kako so se ji zasvetile oči, ko je z roko pobrskala po notranjosti.

»Pridi,« sem rekel in kot portir pred njo odprl škripajoča vrata.

Prek mojega se je po vseh štirih skobacala na drugi sedež in jaz za njo na svojega. Škatlo si je posadila v naročje in iz nje potegnila jabolko, iz žepa je potegnila pipec, ga prerezala in mi polovico pomolila. Omahoval sem, nazadnje pa iztegnil roko.

»Super si,« je rekla.

Spet mi je prišlo na misel, da bi jo vprašal, kaj se je zgodilo.

»Imaš kak kozarec vina?«

»Kozarec? Kozarca nimam, imam pa vino.« Pomolil sem ji steklenico.

»Kaj ti je?« me je pogledala.

»Nič,« sem odgovoril, »nekaj sem razmišljal.«

»Vedno si preveč razmišljal. To te je drago stalo.«

»Prosim?« sem dvignil obrvi.

»Pravim, da si vedno preveč razmišljal. Poglej, kje sva pristala ...«

»Midva? Midva?!« sem zakričal nanjo, da se je odmaknila, nato pa na videz mirno znižal glas: »Saj lahko izstopiš, veš ...«

»Škoda.«

»Škoda česa?« sem še enkrat bevsknil.

»Da si bil vedno tak ...« je hotela nadaljevati, a sem ji iz rok izpulil kartonsko škatlo. Še pravi čas jo je zgrabila za rob, vlekla sva jo sem ter tja in katra se je zibala na polomljenih amortizerjih kot v filmu. Če bi kdo vso stvar opazoval od zunaj, bi lahko pomislil, da ... no, nazadnje je spustila, na široko odprla usta in se škrbasto zarežala.

»A zakopljeva?« sem vprašal.

»Zakopljeva?«

»Če nehava. Precej noči je še pred nama.«

Skomignila je z rameni.

»Lahko,« je rekla čez čas, »če hočeš.«

Hotel sem.

Stegnil sem se na zadnji sedež in med sedežema odejo zvlekel k sebi.

»Samo eno imam,« sem rekel.

Prikimala je.

Odprl sem oči. Na sedežu poleg mene ni bilo nikogar. Samo sanje, sem si rekel, spet samo sanje. Dvignil sem se in stopil v zimsko jutro. Odprl prtljažnik in iz njega vzel škatlo dobrot. Pobrskal po notranjosti, otipal jabolko, ga potegnil ven in zagrizel vanj. In v nov dan, ki mu bo sledila še ena, morda spet presenečenj polna noč.

avtor* Igor L.

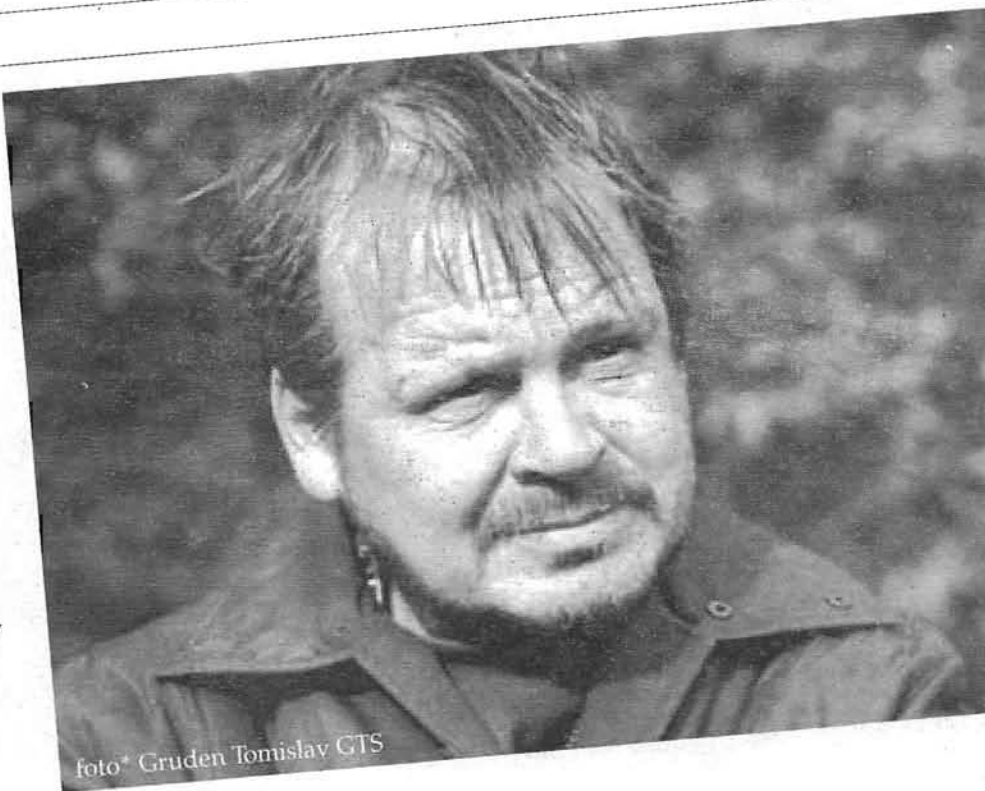
TO SEM JAZ

Sem 42-letni Vrhovčan. Po enajstletnem zakonu sem zopet na cesti. Prebivam tam, kjer se znajdem. Od 1995. leta sem 100-odstotno nezaposljiva oseba zaradi zelo težke bolezni, ki se imenuje epilepsija. Ta ima pet stopenj. Sam boleham za najtežjo, ki se imenuje grandmal. Rad bi delal, ampak ne morem, zato ker moram imeti ob sebi (vedno) prijatelja kot medicinskega varnostnika. Imam veliko število prijateljev s ceste, ki so mi mnogokrat pomagali ob teh mojih napadih.

Drugače sem po duši zelo strupen šaljivec.

S svojo mamo sem se avgusta 2006 sporekel, zato sem zopet na cesti, ko sem zapustil zakon. Imam dve sestri, s katerima ne kontaktiram, in tudi sina, ki živi na Vrhniku. Na cesti pa imam nekaj prijateljev, na katere se lahko 100-odstotno zanesem. Najraje vidim prijatelja, ki ga kličemo Kraški, in ga imam tudi najraje.

Lansko leto sem bil kot mimoidoči pešec pri ljubljanski centralni pošti naključno ustreljen. Samo jaz sem imel težke poškodbe. Enajst dni v komi in 12-urna operacija. Pač nimam sreče v življenju ...

foto* Gruden Tomislav CTS

V soboto, 17. 11. 2007, se je tudi »sindikat Kraljev ulice« udeležil množičnih delavskih demonstracij za višje plače. Nekateri člani namreč namigujejo na dvig cene našega časopisa. Seveda pa smo predvsem prišli podpreti boj proti kapitalističnemu izkoriščanju. Nekaj utrinkov s sobotnega pohoda in komentar našega sindikalista ...

foto: Maruša Bertonec

MOGOČE PA POTREBUJEMO RDECE BRIGADE

»Iz telih protestnikov ne bodo nikoli pankerji ...«

»Kje so pa barikade? Kje pa kaj gori?«

»No, zdaj bomo pa šli domov in pridno počakali, da nam kdo pomaga.«

To so samo tri izjave mimoidočih. Namesto demonstracij smo imeli veliko sobotno druženje. Večina ljudi, ki so prišli v Ljubljano, je popoldan izkoristila za prijetne nakupe. Kapitalisti so spet izdatno zaslužili in bodo v navezi s sindikati radi še kdaj organizirali podoben shod.

Slovenci, izgleda, sploh še nimamo razvite kulture protestiranja. Nič civilne nepokorščine, brez direktnih akcij pač ne bo rezultatov – razen pastoralnih.

Saj bo drugič bolje. Tako ali drugače! Enako gotovo ne bo ...

Jakob Harisch

foto: Maruša Bertonec

Slovenska mreža organizacij proti revščini

Po vzoru že več let obstoječe evropske mreže organizacij za boj proti revščini – European Anti Poverty Network (EAPN) se je tudi v Sloveniji začela plesti mreža društev in organizacij, ki tako ali drugače delujejo na humanitarnem oziroma socialnem področju.

V sredo, 21. 11. 2007, smo se na pobudo Centra nevladnih organizacij Slovenije

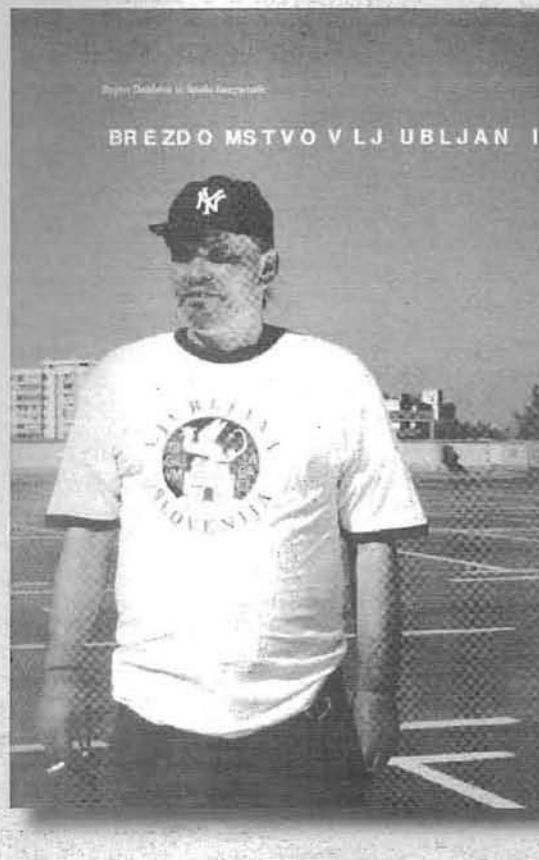
(CNVOS) sestali predstavniki iz 10 tovrstnih društev in organizacij z namenom, da glede na skupne točke najprej opredelimo poslanstvo, cilje in namene mreže. Osnovno poslanstvo le-te je namreč predvsem vplivanje na zakonodajo s področja socialnega varstva, osveščanje in izobraževanje strokovne ter laične javnosti kot tudi dvig prepoznavnosti socialne problematike ter njenega obravnavanja na splošno. Izbrali smo tudi nacionalnega koordinatorja mreže – Ibrahima Nouhouma, predstavnika društva za človekove pravice in človeku prijazne dejavnosti Humanitas ter društva Afriški center, ki se je letos v Bruslju skupaj z Ivanom Cencljem, predsednikom Društva nezaposlenih in socialno ogroženih Slovenije, udeležil že 7. srečanja EAPN. Pobudniki mreže, ki seveda računamo na podporo in vključitev čim več sorodnih organizacij, se spet sestanemo 12. 12. 2007 na sedežu CNVOS-a, ko bomo natančno opredelili področje delovanja ter definirali cilje, ki bodo tako lažje dosegljivi, kot če si zanje prizadeva zgolj vsaka organizacija zase.

foto: Maruša Bertonec

foto* Danijel Tomažič

Izšla je knjiga »Brezdomstvo v Ljubljani« avtorjev Bojana Dekleve, Špele Razpotnik in soavtorice Maje Vižintin. V njej najdete rezultate ankete med ljubljanskimi brezdomci, opis organizacij, ki se v Ljubljani srečujejo z brezdomci, ocene obsega števila brezdomcev v Ljubljani, veliko o našem projektu Kralji ulice ter še marsikaj. Knjigo je izdala Pedagoška fakulteta v Ljubljani, kjer si jo lahko tudi izposodite v knjižnici.

Zahvaljujemo se OŠ Antona Globočnika iz Postojne, ki nam je že drugo leto zapored polepšala decembrske dni s svojo zbiralno akcijo za brezdomce. Cilj te akcije je bil, da vsak učenec prispeva po eno konzervo. Tako so zbrali in nam pripeljali 467 konzerv in nekaj prešitih odej ter oblačil. Naši kralji so bili podarjene hrane zelo veseli, hladilnik so spraznili v nekaj dneh, odeje pa so pošle v hipu.

ENOVICE

VIR: F-MAIL 2007/39

V bližini Murske Sobote so odkrili kipec Venere s konca kamene dobe, ki je star najmanj 5500 let. Kipec predstavlja najstarejšo žensko plastiko na Slovenskem. Ohranjen in zelo dragocen naj bi bil konec decembra predstavljen v Cankarjevem domu v Ljubljani.

Portugalski predsednik vlade in predsedujoči Evropski uniji Jose Socrates je 19. 11. 2007 v Lizboni gostil okoli tisoč udeležencev na prireditvi, kjer so obeležili dosežke letošnjega evropskega leta enakih možnosti za vse. Med sodelujočimi so bile med drugim nevladne organizacije, socialni partnerji, organi za spodbujanje enakosti ter lokalni, regionalni in nacionalni organi.

Nastala je nova globalna, medijska platforma za človekove pravice, kjer lahko organizacije, posamezniki in posameznice, skupine s celega sveta objavijo svoje zgodbe s področja človekovih pravic. Tukaj se lahko seznanim tudi z direktnimi povezavami, skupinami, kampanjami in akcijami, ki lahko prispevajo k izboljšanju položaja posameznikov ali skupin, ki so jim kratene človekove pravice.

Ženske svetovne voditeljice so na vrhu dvodnevne srečanja v New Yorku poudarile žensko vlogo v globalni varnosti. Srečanje je imelo tri cilje: združiti prizadevanje žensk v kolektivno akcijo za globalno varnost, zbuditi podporo ženskim voditeljicam pri prevzemu vodilne vloge za globalno varnost ter zbrati ideje in sredstva za vodstvo žensk pri globalni varnosti.

Kulturno in izobraževalno društvo Pina je objavilo fotografski natečaj z naslovom Vsi drugačni, vsi enakopravni. Sodelujejo lahko vsi ljubiteljski fotografi in fotografkinje do 35 let, ki želijo s svojimi fotografijami prispevati k boljšemu razumevanju drugačnega v vseh pogledih. Svoja dela bodo lahko predstavili širši publiki in tako spodbudili razmišljanje širšega občinstva. Rok prijave je 15. 12. 2007.

Okroglo mizo »Primeri dobre prakse pri delu z žrtvami nasilja na področju Posavja« organizira Zavod EMMA 6. 12. 2007 ob 12h v Kulturnem domu Krško. Okrogla miza je organizirana v okviru Mednarodnih dni boja proti nasilju (25. 11.-10. 12.), z njo pa želijo prispevati k osveščanju strokovne in širše javnosti o pojavu nasilja v družini na področju Posavja. Udeležbo potrdite na telefonsko številko 059 044 355 ali na zavod_emma@t-2.net do 2. 12. 2007.

V Kraljih ulice letnika 2007 smo v nadaljevanjih objavili 10 delov knjige »THC odvisnik«. Njen avtor Nix Zenk jo je skoraj v celoti napisal pod vplivom THC-ja zaradi znanstvenih razlogov, da bi bilo mogoče proučiti, kakšna je THC odvisnost in kakšen je THC odvisnik. V prvih dveh zvezkih Nix Zenk opisuje, kako je začel kaditi marihuano. To se je zgodilo pred več kot desetimi leti v nekem večjem mestu sosednje države. Nix je bil takrat težek alkoholik, vendar ne žicar ali klošar. Po spoznanju THC-ja je počasi prenehal piti alkohol, sedaj pa je postal velik poznavalec vseh oblik THC-ja. Preberite, kaj vam Nix sporoča!

Malo sem se skuliral, ko sem se ob 18h popoldne obril! Še malo, pa grem v trgovino, ampak moram počakat najmanj eno uro in potem lahko grem. Zdaj bom pa poskusil skaditi en cigaret skozi cigaretšpico – leseno od Tita! Skadil sem četrto cigareta in nisem niti enkrat inhaliral, tako kot da bi pipo kadil, in mislim, da tudi tako dobiš dovolj nikotina. Ja, možno je, da bom kadil pipo z nekim dobrim tobakom, jointe bom pa še vedno zvijal na roke, saj ko si enkrat noter v filmu, nikdar ne pozabiš več ničesar, *don't worry*, vse ostane v tvoji podzavesti, ampak ti greš naprej; znanje, ki ga dobiš na ulici, je samo reklama za tebe, ki le mirno poslušaj, potem pa to znanje izkoristiš sebi v prid in si najdeš originalen jezik, če slučajno hočeš veliko nažicati, tako da ti vzgajaš ulico, ne ulica tebe. Še malo, pa grem v trgovino, ja, kar grem, saj se v redu počutim! Juhu, spet bo kaj dobrega! Nič posebnega se ni dogajalo, srečal sem nekaj ljudi in enega specialca, ki je skrbel,

da je vse v redu, drugače sem pa kupil kilo čokolina in pol kile kakava, mislim, da je to najboljša hrana, ampak ker samo enkrat na teden jem meso, bom zdaj zmazal kos ocvrtega piščanca z žemljico in papriko!

Ja, skaditi moram enega, saj paše po dobri hrani, včasih mi je pasal cigaret, mogoče se pa sedaj telo in psiha upirata prižiganju cigaret, jointom pa ne! Ful je lep ta petek trinajsti. No, ne vem, kaj vse se lahko še pokaže čez noč, zaenkrat pa je vse v redu, ob osmih zvečer, malo čokolade bom pojedel, čokoladne kroglice z rumom!

Stric Nix bo še naprej pisal knjige, vi pa delajte pametne otroke! In ne kadite marihuane, ker to ni primerno za normalne državljane!

Eni se verjetno že veselo kregajo, nekdo se boji (prižganega) televizorja, nekemu prisluskujejo od vsepovsod, dva porivata, dva se ločujeta, dva se tepeta za punco, en popravlja kolo, nekdo nosi vodo, nekdo je prinesel drva za v peč, potem bo pa šel leč. Bolj bi bil vesel domačice, ampak sem kar dobil željo, da se malo bolj pribijem, in sem se, zdaj mi pa ni več všeč, ker imam preveč. Ura je točno osem in vrgel si bom karte za tarot, da vidim, če mi je kaj sreča namenjena, čeprav sem sicer zelo srečen, nesrečen sem samo, ker sem preveč zadet, pa bi mi okus domačice bolj pasal. No, bom pa še enega zvil.

I. mi je poslala mesidž in se zahvalila za dobro knjigo. No, kaj je komu dobro, je odvisno od tega, kaj si kateri bralec želi prebrati. V moji knjigi pa to ni problem, ti moji bralci se namreč šele odločajo, če jim je knjiga sploh všeč. V tem primeru jo zaprite in se

v nebo zazrite in tam boste videli signal od samega boga, v svetlobno barvni obliki se bo prikazal, in potem se sami odločite, če boste brali to knjigo, seveda na lastno odgovornost!

Sliko Tita sem zmečkal in vrgel stran, ker je iz njega izvirala sama hinavščina. Ravno njegova država me je zjebala, da sem bil celo življenje bolj reven, pa tudi služiti se mi ni dalo, če so bile pa gostilne in lokali bolj zanimivi. Tako da se opravičujem vsem, ki imate Titovo sliko na steni, nimam nič proti njemu, ampak ta rdeča in črna sta preveč sekali, jaz bi raje imel modro nebo pa tisto sliko doprsnega

Tita v beli uniformi in z belo kapo z našitki, ki se mi je že davno razbila! Aja, zdaj pa ne vem, kdaj sem nazadnje kadil, bom pogledal nazaj par listov! Samo trenutek ... dva lista nazaj, in takrat sem jedel, tako da lahko po jedi še enega skadim.

Aha, nekaj se je začelo dogajati v tem petku trinajstem, nekaj škripajo vrata, pa nikogar ni, zunaj pa motorist, kar rad slišim. Mogoče pa bom nehal, ker če bi kadil še naprej skank, bi se mi lahko zgodilo, da bi nase navlekel same slabe stvari, ker nikdar ne vem, koliko sem vreden. No ja, zdaj že mogoče imam kaj na tekočem računu, razen če je to prvi izvod knjige, ki si jo kupila ali kupil. Težko je pisati tako knjigo, če slišiš neke glasove, pa ne veš, od kod so.

Mogoče me postelja kliče spat, verjetno bo ravno to najboljše, ampak kadim še

joint od stare mame, ki me je malo okrog prinesla, in šele zadnji njen paketek je bil dovolj velik, da lahko tej dilerki oprostim, ampak ne vem, če bom travo sploh še kdaj kadil, mogoče neham ob koncu te knjige ali pa nikoli, ker mislim, da ne bom dolgo živel. Tudi Jurij Vega je umrl še kar mlad. Škoda, da nisem živel že v tistih časih in bi mi on dal diplomo iz znanosti in umetnosti!

No, tako, zdaj pa je čas za en 10 miligramski antipsihotik pred spanjem ... ampak sploh ne vem, če sem ga že vzel, ker ima moj foto spomin v nekih trenutkih to sliko že v glavi, zato ne morem vedet, če sem ga danes že vzel, pa vsak dan sem v črnem in se ne morem spominjati po barvi! I. javlja, da pride jutri, super, bova šla na sprehod, če bo seveda primerno oblečena, drugače pa bova doma govorila o modrosti življenja, jaz bom kadil jointe, čeprav ne vem, če je to ravno v

redu. Tudi jaz bom nekoč nehal s tem, ampak obenem moram biti stalno odbit, ker le tedaj dobro delujem in komuniciram z ljudmi.

Jaz ne bi rad bil nikoli znan v javnosti, znan in spoštovan bi bil rad le za sebe. Če bi imel dovolj denarja, bi si nakupil par stvari in bi jih podarjal tistim, ki bi rabili moralno podporo. Ah, kar nekaj bluzim, saj je dovolj, če daš človeku roko in ga pozdraviš, ampak še tega je vse manj. No, grem spat! Morda pa je že dovolj te knjige in mislim, da vam nimam več kaj povedati v tej nedokončani zgodbi. V drugi knjigi, če bom še kdaj kaj napisal, boste slišali o avanturi v Zagrebu in novice od Nikota. Hvala vam dragi bralci, da ste zdržali do konca knjige. Stric Nix bo še naprej pisal knjige, vi pa delajte pametne otroke! In ne kadite marihuane, ker to ni primerno za normalne državljane!

Vsake dobre stvari je enkrat konec, slabih pa tudi. Z Nixom Zenkom smo prebili ta petek 13., prebrali 10 nadaljevanj z odlomki iz 14 zvezkov njegove knjige in spoznali življenje THC odvisnika, ne da bi morali kaj tvegati z lastno kožo. Se je splačalo? Vsak ima svoj odgovor. Če nam ga kdo posreduje, ga bomo z veseljem objavili. Lepo pozdravljeni ter srečno novo leto vam želiva Nix in Urednik.

Ne moreš se
kar uležti in umret,
bilo bi prelahko,
ubit se je težko,
ampak v življenju
so radosti, ki jih v
smrti ni. Zato sem
vesel, da sem živ, da
znam dihat in da mi je
koža prav.

Ničesar nisem vesel,
občutek imam, da sem obdan
s sovražniki, da me ima lastna mati
za norca – iz te godlje grem
s pogumom, z vero v boga in vase
in s prepričanjem, da delam prav,
z odpuščanjem, ljubeznijo in dobroto,
za enkrat še ne jem ostankov,
reš pa je, da jih
mogoče kdaj bom.

Užaljeni klošar

SOCIAL-EGO TURBULENCA

Ne igram

Včasih se sprašujem, kaj je to z menoj,
nisem tak kot drugi, a še vedno nisem nor,
a nekaj dobro vem in priznam, ne igram,
ne igram, ne igram ...

Spretnost do sreče vrlina moja ni,
zaupanje v besedo spoznal sem šele zdaj,
a nekaj dobro ni ...

Me šopajo z zdravili, da bil bi tak kot vsi,
in včasih se prav res izgubljam, izgubljam v temi ...

Saj ne zgledam tak, kot me vidiš ti, mogoče
gledaš me, gledaš, gledaš me z drugimi očmi ...

Pozabljam, pojem, se veselim,
dejstvo podivjano v glavi opleta, premagati
zvezo sil nemoči, izžeti občutke krivde,
razumeti tenzije med milino in robotostjo,
razumeti prazen dan, večer, dan,
razumeti preteklost, ki kot uvenel cvet
še vedno krasi s svojo lepoto,
a nekaj dobro vem in priznam, ne igram ...

Bojan Sklepič

SLOVENSKA BASTILJA

Tam na koncu mesta UDBA v Polju
množično kolje in mori,
tam na koncu mesta UPK Polje stoji.
Elektrošoki in dehumanizacija.

Nori UDBOVSKI psihiater se reži:
»Še mal', pa boste dobri za ven!«
Tam na koncu mesta dogajajo se grozljive stvari.

Sado-mazo režim navija upornike brez skrbi,
tam na koncu mesta UDBA množično kolje
in dosti jih trpi!

Josip Kalašnikov

ZAKAJ, ZAKAJ, ZAKAJ

Ne sprašujte me, zakaj
se tolažim z lažnimi besedami,
ko pa dobro vem,
da je vse zaman,
ne najdem odgovora
zakaj, zakaj, zakaj,
zakaj je trava zelena,
zakaj je modro nebo,
zakaj me ljudje ne sprejmejo
takšne, kot sem,
zakaj ne vidijo,
da se trudim ...

Rada bi imela življenje,
kot sem ga imela nekoč,
ko je v postelji poleg mene
spala moja lepa deklica,
povejte mi, zakaj in kako
naj si oprostim vse napake,
ki sem jih naredila,
ker iz dneva v dan
težje živim
s tem bremenom ...

Potem grem pa do psihiatra,
pa mi pravi pred vsemi,
da naj se neham delati žrtev ...
Hvala lepa za takšne psihiatre!

Vesna Č.

Lep pozdrav ...

Pišem vam zaradi dogodka, ki se je pripetil v zvezi z vašo revijo Kralji ulice. Zgodilo se je mojemu prijatelju. Pišem pa vam jaz, ker je bila njegova reakcija: ah, saj je v redu. Meni pa ni v redu, ker fer je fer. In sicer par, ki vedno prodaja revijo skupaj (dekle z blond lasmi in fant z daljšimi lasmi v čopu ter škrbastimi zobmi), je njemu in dekletu prodal revijo Kralji ulice v kavarni Zvezda. Nato sta odšla proč in se kmalu vrnila, češ da ju je klical urednik, ker je naklada premajhna, in če lahko vrnete revijo ... Dala sta revijo in seveda denarja nazaj nista dobila. Zavedala sta se, da sta ju onadva pošteno nategnila, ampak je bilo že prepozno.

Prijatelj je rekel, zakaj se toliko razburjam, potem ko sem slišala zgodbo, in da je vseeno. Pa ni vseeno, če prodajata revijo, od katere dobita 50-odstotni zaslužek, in če jo vzameta nazaj pod očitno izmišljenim izgovorom. (Če izgovor ni bil izmišljen, se iskreno opravičujem.)

Prosim, da ju malo (diskretno) opomnite – nočem, da bi zaradi tega zašla v prevelike težave – ker bosta drugič mogoče opeharila nekoga, ki mu tista dva evra ne pomenita tako malo.

Drugače vašo revijo mnogokrat kupim, vsakič sem navdušena nad njo in sama z vašimi prodajalci nimam slabih izkušenj. Ta zgodba me je pa popolnoma razočarala, zato sem se odločila poslati sporočilo. Če sem s tem povzročila preveč nevšečnosti, se opravičujem, ampak nekdo mora povedati, drugače se bodo ta dejanja nadaljevala in bo vaša revija prišla na slab glas.

Še enkrat poudarim, če je bil izgovor resničen, se opravičujem.

Tjaša

Najlepša hvala, ker ste nam sporočili, kar se je zgodilo. Seveda je bil izgovor izmišljen in prav je, da nas kupci na to opozarjate, saj bi sicer šlo vse skupaj kmalu v nič, saj pravila morajo biti v dobro vseh prodajalcev, kupcev in ostalih, ki pri časopisu sodelujemo – in prodajalci se jih morajo nujno držati, sicer izgubijo pravico do prodaje, sprva za določen čas, kasneje pa lahko trajno.

Prodajalca bosta opomnjena (ostala boste anonimna, seveda), vas pa vabim, da se nam tako ali drugače še kaj oglasite in da ostanete kljub opisani izkušnji še naprej naša bralka.

Veseli me tudi, da imate sami z našimi prodajalci dobre izkušnje, in upam, da bo tako tudi v prihodnje.

Špela Razpotnik

E-debata

E-debata iz 18. številke na temo brezdomcev in njihove skrbi za pse se nadaljuje. Bralka Barbara je izpostavila zanimivo dilemo: so brezdomci primerni skrbniki psov ali ne? Tokrat objavljamo pismo našega zvestega bralca, ki se je na to odzval na svoj duhovit način. Če imate o njej tudi vi svoje mnenje, ste še naprej toplo vabljeni, da ga podelite z nami (kraljiulice@gmail.com).

Dobro jutro!

Lep pozdrav od zvestega bralca (morda kdaj tudi prodajalca)!

Na zelo duhovit in dobro utemeljen sklepni prispevek gospe (najbrž ni gospodična) Barbare imam en sam pomislek: kaj pa ji je bilo treba še antropocentričnost strešiti iz rokava?

Seveda imamo hišne in cestne ljubljenske samo zato, da smo ljudje glavni, živali pa nam ugajajo. Kakor hitro nam bodo moralisti pokazali, da je tak odnos zgrešen, in bomo spregledali zablodo, se bodo te živalce znašle v azilu (za 30 dni) ali v jarku. Kaj je narobe z antropocentričnostjo? Mene bolj moti to, ko zjutraj kužki vodijo dame v spalnih srajcah kakat po zelenicah okrog našega bloka. Dobro, dame ne kakajo, kakajo kužki.

Če nekdo piše na dolgo in utemeljeno, to samo pomeni, da si je vzel čas za pisanje. Ne pomeni še, da ima tudi prav.

Lep pozdrav,

Janez Svoljšak

foto* Gruden Tomislav GTS

Snježana Čalić:

Zelo pogosto naša izobrazba in delovne izkušnje niso priznane. Priseljenci so v okviru delovnega trga razporejeni na najslabše plačana in fizično najzahtevnejša delovna mesta. Živimo bistveno slabše kot Avstrijci. Mislim, da sta zato krivi zakonodaja in družba naslovljenih.

Immaculée Mukankuranga:

Čeprav sem afriškega rodu, se barva moje krvi ne razlikuje od barve krvi drugih. To pravim zato, ker imam zelo različne izkušnje z življenjem v Avstriji. Kljub temu da imam končano srednjo šolo in končujem študij živilstva in prehrane na Dunaju, se ljudje do mene pogosto obnašajo, kot bi bila nepismena! Diplome mi niso priznali in edina ponudba za zaposlitev, ki sem jo do sedaj dobila, je bilo delo čistilke – to pa je zahtevalo veliko mojega potrpljenja!

Yanjindulam Densmaa:

Naučiti se jezika ne pomeni samo obvladati ga ustno, temveč se ga je treba naučiti tudi pisati. To zahteva stalno izpopolnjevanje. Izobrazba se mi zdi ključna pri iskanju zaposlitve, ta pa predstavlja vstopnico v družbo.

Paula Rios:

Kot otrok druge generacije priseljencev iz Čila sem odrasla na Dunaju. Leta 1987 sem se stara štirinajst let z očetom, ki je po poklicu novinar (in dvakratni priseljenec), odselila v Spanjo. Od takrat z žalostjo v srcu, ker sem brez državljanstva in brez doma, gojim upanje, da bo svet kdaj boljši. Naučila sem se, kako živeti z drugimi kulturami, tako da se počutim povsod doma. Stigmatizirana ženska iz (denimo) južne Amerike se v Avstriji težko vključuje v družbeno življenje. Čeprav ji to uspe, je pot do popolne samouresničitve še vedno nedosegljiva.

Rafia Bigzadeh:

Prihajam iz Afganistana in v Turčiji sem diplomirala iz umetnosti. Pred šestnajstim leti sem kot begunka prišla v Avstrijo. Ko so bili moji otroci še majhni, sem bila prisiljena poprijeti za vsako delo. Tri leta sem bila gospodinjska pomočnica. V zadnjih šestnajstih letih sem prestala veliko hudega in pridobila veliko izkušenj med delom kot prostovoljka. Rada bi se zaposlila v socialnem sektorju, kjer bi delila svoje izkušnje z drugimi, ali bila umetnica; vendar se zdi, da je to nemogoče, kar me je resnično razočaralo.

Amita Lugger:

Moje življenje v Avstriji ni lahko. Diploma iz glasbe, ki sem jo dosegla na univerzi v Indiji, tukaj ni priznana. Ker sem v Indiji obiskovala tečaj pisarniškega poslovanja za turistične delavce, sem v Avstriji dobila delo v eni izmed potovalnih agencij. Toda glede na mojo izobrazbo bi raje delala kot učiteljica glasbe.

Gülşay Aslan:

Naša družba ne priznava gospodinj. Matere, ki imajo veliko dela doma, niso cenjene. Če ženske, ki opravljajo samo gospodinjstvo, delajo, ne prejamejo dodatne finančne podpore, nimajo enakih pravic kot njihovi možje.

Melek Eş:

1. Vizo lahko dobiš, če dokažeš, da imaš stalne prihodke.
2. Če hočeš delati, moraš predložiti vizo.
3. Če hočeš imeti pravico pridobitve stanovanja, moraš imeti zagotovljen dohodek.
4. Če se želiš zaposliti v podjetju, moraš tekoče uspešno pisno obvladati nemščino, pa čeprav gre za podjetje, ponuja usluge čiščenja.
5. Priseljenec, ki se prebija skozi ta celoten proces, in mogoče še čas za integracijo in asimilacijo.
6. Da lahko premostiš vse ovire, moraš imeti dostop treh del.

ČLOVEKOVIH PRAVIC

Kralji ulice sodelujemo v evropskem umetniškem projektu »Zemlja človekovih pravic« (Land of Human Rights), ki ga izvaja avstrijsko Združenje za sodobno umetnost Rotor. Gre za umetniške analize in vizije situacije človekovih pravic v Evropi. Projekt poteka v 15 različnih evropskih državah, v njem sodeluje tudi INSP (Mednarodna zveza cestnih časopisov). Eden izmed pomembnejših delov projekta je kampanja s plakati, ki so dela sodobnih umetnikov in se nanašajo na različna področja človekovih pravic. Zraven so objavljene izjave aktivistov, teoretikov ali drugih ljudi, ki se jih področje človekovih pravic tako ali drugače dotika. Glavni namen kampanje je informiranje ljudi o njihovih pravicah ter višanje ravni zavedanja v javnosti. V kampanji je izpostavljena zlasti človekova pravica do lastnega mnjenja in izražanja, pravica biti slišani(a) in omogočati drugim, da so slišani(e). Prvi plakat na temo človekovih pravic, ki ga objavljamo v časopisu, je delo umetnice **Ise Rosenberg** z Dunaja in nosi naslov: »VSAK MOŠKI IN ŽENSKA IMATA PRAVICO DO DELA ...«. Zraven osem žensk z Dunaja opisuje svoje težave pri iskanju zaposlitve, ki se pojavljajo zaradi njihovega migrantskega ozadja.

Luna J.Š.

Splošna deklaracija človekovih pravic

23. člen

1. Vsakdo ima pravico do dela in proste izbire zaposlitve, do pravičnih in zadovoljivih delovnih pogojev in do varstva pred brezposelnostjo.
2. Vsakdo ima, brez kakršnekoli diskriminacije, pravico do enakega plačila za enako delo.
3. Vsakdo, kdor dela, ima pravico do pravične in zadovoljive nagrade, ki zagotavlja njemu in njegovi družini človeka vreden obstoj in ki naj se po potrebi dopolni z drugimi sredstvi socialnega varstva.
4. Vsakdo ima pravico sodelovati pri ustanavljanju sindikata ali pridružiti se sindikatu za zavarovanje svojih interesov.

KRALJEVSKI FORUM

avtorja* kricite.znama@yahoo.com

I feel sLOVEinja ... What has LOVE got to do with it?

Iz dneva v dan si na novo postavljam ena in ista vprašanja. Zakaj ne morem živeti v miru z nekom, s komer si želim deliti vsak dan, zakaj, ko se sprehajava skupaj po mestu, vidim, čutim in slišim neodobranje, žalitve? Ne skrbite, partnerja si nisem izbrala izven vrste homo sapiens. Je človek. Prihaja iz Nigerije. In razlogi za srepe poglede na ulici? Barva kože. Drugega razloga ne vidim.

Spoznala sva se v zamrznjeni Ljubljani, kjer jaz živim že skoraj vse življenje, on pa je takrat v Sloveniji zaprosil za azil, tako da je bival v azilnem domu tam na robu Ljubljane, naprej od Dolgega mosta. Videvala sva se čisto vsak dan, hodila na dolge sprehode, se pogovarjala o vsem mogočem in preplesala mnogo noči. Nič kaj čudnega za zaljubljenca. Lepo nama je bilo. Kot bi oba končno našla kraj, kamor se lahko zatečeva pred skrbmi. Jaz pred dvomi o tem, da se s študijem res nekam pride, on pa je skušal pozabiti center za tujce, taborišče za tujce. Govoril mi je o tem, da si neprestano pod nadzorom, da ti ne pustijo spati, da si popolnoma razčlovečen, ne zato, ker si nekoga ubil, komu kaj žalega storil, enostavno le zaradi tega, ker si prestopil mejo ali dve, ki tako ali tako na kakršenkoli legalen način ne bi bile odprte zate. Čas pa je tekel in tekel mimo naju. Zaprosil me je za roko in za pomoč. Nisem si mogla predstavljati, da bi ravno tega človeka, ki mi je tako prišel k srcu, ravno njega, v katerega sem se zaljubila, odpeljali stran od mene, da se morda nikoli več ne bi videla. Groza! Tega enostavno nisem hotela doživeti.

Nekega večera sem ga pospremila na avtobusno postajo. Avtobusa ni in ni bilo od nikoder. Ne vem, zakaj niti kako sem v roke dobila njegovo izkaznico, ki mu je služila kot dokument identifikacije, na kateri je pisalo, da je veljavna le še en teden. Zastal mi je dih. Kako je čas tako hitro minil. Hotela sva se poročiti, pa njegovih dokumentov, ki naj bi mu jih poslal prijatelj od doma, ni in ni bilo. Prav tako, kot ni bilo od nikoder njegovega svetovalca v azilnem domu. Fant, s katerim si je delil sobo, mu je prigovarjal, da to ni nič takšnega, da mu bodo zagotovo

podaljšali postopek za pridobivanje azila in s tem bivanje v azilnem domu. Podaljšali so mu bivanje za tri dni, svetovalca pa še zmeraj od nikoder. Ozračje je bilo napeto. Zapustil je azilni dom.

Obrnila sva se na PiC – pravno informacijski center z vprašanjem, ali se še lahko poročiva v Sloveniji. Odgovor je bil, da čim se poročiva, lahko on zaprosi za prvo dovoljenje za bivanje in da je to potem popolnoma drugačen primer. Najela sva sobo v študentskem stanovanju, začela urejati papirje za poroko in se vsak dan tresla od strahu, nama bo uspelo ali ne. Poročila sva se in zdaj sva mož in žena, zakonska partnerja. Pa se še vedno treseva od jeze in frustracij. Na upravni enoti, na oddelku za tujce, je moj mož zaprosil za dovoljenje za bivanje preko odvetnika. Dobila sva upanje, ki pa je z vsakim novim odgovorom upravne enote izpuhtelo. Razlog, da mu ne odobrijo dovoljenja za bivanje, je bil, da je vstopil v državo na način, ki ni v skladu z zakoni. Seveda, prišel je kot prosilec za azil. Od kdaj pa prebežnikom v njihovi matični deželi dajejo vize in podobne birokratske produkte? V odgovor tej trditvi je odvetnik zapisal, da se moj mož ne nahaja v Republiki Sloveniji, in tako je ostalo do danes, ko že več kot eno leto živim s svojim »fantomskim« možem. Ne veva, kam in na koga naj se obrneva, kaj lahko storiva. Veva pa, da si bolj kot vse na svetu želiva zadihati s polnimi pljuči brez strahu, jeze, neprestanega stresa in ustvariti družino. Jasno je, to nama je potrdilo kar nekaj odvetnikov, da imava pravico, da živiva skupaj, saj je pravica o združevanju družine ena izmed temeljnih človekovih pravic. Kako?! Veste vi?

Če nama lahko pomagate s kakršnimkoli nasvetom, nama, prosim, pišite na kricite.znama@yahoo.com. Če imate možnost, da objavite zgodbo, vas prosiva, da to storite. Prosiva vas pa tudi, da pošljete to sporočilo čim več ljudem, ki bi lahko kakorkoli pomagali.

Hvala.

Moje oči so v izkrivljenem ogledalu videle jasno sliko preživetja

Preživela bom dan z brezdomcem. Kaj pričakujem? Nekaj novega in v vsakem primeru zanimivega, toda nič konkretnega. Ob dogovorjeni uri nas čaka v baru in pije kavo. Na prvi pogled mu ni videti, da je brezdomec, saj je zelo urejen. Opazim, da je tudi sam ponosen na to, ker mi pod nos pomoli rokav svoje vetrovke, katerega moram povohati. Ko se počasi pripravljam, da povoham ponujeni rokav, mi spomin priključa vonj po alkoholu in urinu, ki ga povezujem z brezdomci. Zelo na rahlo vdihnem zrak skozi nos in preseneti me čisto svež vonj po nekem mehčalcu ali pralnem prašku. Dvignem pogled in on me veselo vpraša: »Diši, a ne?« Pokimam in on nadaljuje pogovor o tem, da je zelo pedanten in urejen, da skrbi za svojo higieno, četudi je na cesti.

Med jutranjo kavico se dogovorimo, kaj bomo počeli čez dan. Ko reče, da ne bi šel z nami na predavanje, mi je to čisto razumljivo, saj ima verjetno že od otroštva odpor do šole in do državnih institucij nasploh. Odpravimo se do bližnjega čevljarja, kamor gre po svoje popravljene čevlje. Zaradi velike količine snega, so pločniki le za silo očiščeni, zato hodimo v koloni en za drugim. Sem tik za njim in začne mi pripovedovati o dekletu, s katerim sta tri leta skupaj živela, imel jo je zelo rad, a sta se pred devetimi meseci na grd način razšla, in od takrat je spet na cesti. Pove, da potrebuje dekle, da bi se lahko umaknil iz uličnega življenja, da potrebuje pomoč ženske, saj sam ne zmore. Hrepeni po bližini in ljubezni in za trenutek mi postane neprijetno, saj se mi zazdi, da je prav zaradi tega sprejel predlog, da skupaj preživimo dan, medtem ko smo me tam iz čisto drugačnega in verjetno bolj suhoparnega razloga – da pač bolje spoznamo problematiko brezdomstva. Na hitro se prepričam, da imamo vsi ljudje želje in da bodo nekatere izmed njih za zmeraj ostale le želje. In ko me kasneje vpraša, kaj če bi se on zaljubil vame, mu brez občutka krivde in brez kakršnegakoli nelagodja odgovorim, da bi to bil čisto njegov problem. Moj odgovor ga zmede, a le za trenutek, saj že v naslednjem z zamišljenim nasmeškom na obrazu reče, da imam prav. Prav se mi je zdelo, da je to vprašal in da sem mu jaz odgovorila, kot sem mu, saj so na ta način postale jasne neke meje pa tudi morebitna nerealna pričakovanja so se razbila. Naša naslednja postaja je Karitas, kamor brezdomec nese svoje stare čevlje. Sam jih je sicer hotel vreči v smeti, a zaradi našega prepričanja, da so čevlji še čisto v redu, smo se odpravili proti Karitasu. Sam je vstopil in, ko se je čez nekaj minut vrnil, sploh ni skrival jeze. Brez besed hodimo v koloni, saj vse čutimo, da nekaj ni prav. Hodim prva in brezdomec me dohiti z besedami,

da nismo me krive, ampak so ga na Karitasu zelo razjezili, ker so mu zavrnilo prošnjo za plačilo položnice za dodatno zdravstveno zavarovanje, ker ni prijavljen na ljubljanski občini. Razumem njegov bes in samo poslušam, kako razburjeno razlaga, da zdaj še k zdravniku ne more iti v primeru, da zboli ali se mu kaj zgodi. Že prej smo se zmenili, da gremo v trgovino po alkohol, toda on naznani, da pa zdaj res potrebuje liter vina. Nikoli se nisem vprašala, zakaj se večina brezdomcev zateka k alkoholu, niti me ni zanimalo, bilo je preprosto samoumevno, da so brezdomci pijanci. Ne vem zakaj, ampak vprašala sem se, kaj bi počela jaz, če bi se znašla na ulici. In odgovor je bil kristalno jasen: pila bi. Le kaj pa naj bi počela 24 enakih ur v dnevu, 30 enakih dni v mesecu, 12 enakih mesecev v letu?

Odpelje nas v park oziroma na otroško igrišče, kjer vedno sam pije. Stojimo na snegu, pijemo in se pogovarjamo. Pohvali se, da je v trgovini izkoristil gnečo in ukradel baterijske vložke za svojega »discmana«. Vem, da ni lepo krasti, a ga ne obtožujem, nekako se mi zdi pošteno. Če si naša država oziroma družba lahko dovoli brezdomstvo, si tudi brezdomci lahko dovolijo vzeti kakšno malenkost na račun države. Res, da v tem primeru ni bila oškodovana država, saj lahko od države kradejo le najbogatejši, torej tisti na najvišjih položajih. Toda te kraje so tako »zelo majhne«, da so neopazne. Skratka, čeprav vem, da je kraja nezakonita, se mi je zdelo čisto OK, da je ukradel te baterije.

Presenetijo me teme, ki jih odpira za pogovor. Zanima ga, kaj si mislimo o terorizmu, o različnih verah in o nacionalizmu, drugače pa pogovor teče o čisto vsakdanjih stvareh. Hoče tudi povratno informacijo, kakšen se nam zdi on, kako se imamo z njim, večkrat ponovi, da lahko gremo, če nam ni zanimivo. Človeška potreba vedeti, kaj si drugi mislijo o tebi.

Že na začetku je rekel, da nam ne bo pokazal, kje živi, ker ne želi, da bi kdo vedel za ta prostor. Zelo se razveselim, ko si premisli in reče, da nas pelje tja pod pogojem, da nikomur ne povemo, kje smo bile. Res si želim videti, kje in kako biva. Po izpraznjeni steklenici se skupaj odpravimo do njegovega domovanja. Ko se en za drugim priplazimo do tja, sem še bolj vesela, da si je premislil. Občutek imam, da sem v neki filmski sceni. Čisto prevzeta si skušam zapomniti vsako malenkost, ki jo lahko zaznam s svojimi čutili. Njegov prostor nam potrdi že izrečene besede, da je urejen in pedanten. In kot bi se tukaj počutil bolj varno, nam zaupa zgodbo o svoji preteklosti, kako je pristal na ulici. Nezavidljive družinske razmere so ga že pri petnajstih letih pahnile na cesto. Tukaj bi marsikdo rekel, da si je sam kriv, ker ni šel delat, in da bi verjetno polovica prebivalstva naše male države lahko bila na cesti, če bi gledali

na neurejene družinske odnose. Veliko bi se jih strinjalo tudi s tem, da si je izbral lažjo pot. Čeprav meni ni čisto jasno, kako je lahko lažja pot tista, ki jo je težje preživeti. Dobro pol ure smo se pogovarjali in prav pošteno nas je zeblo, mraz se nam je naselil dobesedno v kosti, tako da nas je treslo tudi, ko smo se kasneje prestavili nekam na toplo. Ko sem si zamislila, da bi samo eno noč prespala tukaj, nisem bila ravno prepričana, da bi se naslednje jutro tudi zbudila. Kapo dol vsem, ki pozimi spijo na prostem ali v prostorih brez gretja. Zanimalo nas je, zakaj ne spi v zavetišču ali v kontejnerjih. Odgovor je bil zelo jasen: zavetišče je treba plačati, v kontejnerjih pa smrdi, saj je nekaterim brezdomcem zelo malo mar za higieno, poleg tega je pa zelo rad sam.

Čisto premrazeni smo se odpravili v knjižnico in nato kupit študentske bone, da smo lahko šli nekaj pojest. Naš skupni dan se je zaključil z žicanjem. Me sicer nismo žicale, saj bi mu lahko le stranke odganjale. Malo stran sem sedela in opazovala, kako mu gre. Ugotavljala sem, da je treba imeti zelo veliko potrpljenja in dobre volje, da vztrajaš, čeprav te večina mimoidočih zavrne. Čisto vsakega je lepo pozdravil in nagovoril, čeprav so mu le redki vrnili prijazen pogled ali gesto in še manj je bilo tistih, ki so odprli svojo denarnico, da bi poiskali kaj drobiža. Poleg mene je spala ena brezdomka. Ko se je čez čas zbudila in vstala, si je – ne oziraje se na nikogar – slekla hlače in kar tam opravila malo potrebo. Na mojem obrazu se je jasno kazalo, da sem čisto zaprepadena, in ko sem pogledala našega brezdomca, sem na njegovem obrazu videla enak izraz. Razumem, nuja je nuja, a ne moreš kar tako obrniti nage riti v izložbo

trgovine. No, očitno lahko. Le kaj se mora zgoditi s tvojim (raz)umom, da ti je res popolnoma vseeno za vse?

Naš brezdomec nato preneha z žicanjem in mi hiti razlagati, da zaradi takih oni ne dobijo denarja, saj vlada prepričanje, da so vsi brezdomci nekulturni in zapiti in da itak ves denar porabijo za alkohol in cigarete. Zgraža se nad brezdomko in mu ni jasno, zakaj se ni mogla umakniti vsaj za par metrov v stran. Tudi brezdomci se zelo razlikujejo med sabo.

Malo sva se še pogovarjala in moram reči, da so se mi prej nekateri brezdomci smilili, zdaj jih pa prav občudujem, saj sem prej brezdomstvo povezovala s šibkostjo, zdaj pa z močjo.

Čeprav mi je bil ta dan zelo zanimiv, sem na koncu čutila samo jezo. Jezna sem na vse ljudi z audiji, BMW-ji, ne vem kakšnimi jahtami in na vse parlamentarce, jezna sem na ves sistem, na državno ureditev. Res je, da nimam pojma o politiki in mi ni najbolj jasno, kako vse skupaj sploh poteka. Vem pa, da mora biti nekaj zelo zelo narobe, če imajo nekateri štiri avtomobile, tri stanovanja, hišo v predmestju in še eno na deželi, vikend na morju, ki pa sploh ni vikend, če zraven ni še jahte, s katero si lahko v miru ogledajo vse kraje v »okolici«, medtem ko drugi nimajo praktično nič.

Kakšna družba smo, da to dopustimo? Naslednjič, ko boste kupovali masažno tuš kabino z radiom in telefonom, umivalnik z zlato pipo in školjko okrašeno z diamantnimi kristalčki, pomislite, da je vse, kar ima nekdo drug v svojem WC-ju, drek pri dreku in morda nekaj listov časopisnega papirja.

Utrinek

Prišel bom do spoznanja, da dolgčas preganjam ravno ta trenutek, ko pišem besedilo, nerazumljivo meni in vsemu zunanjemu svetu, in tako ali tako ugotavljam, da je luč smisel življenja in da je ples hudičevega seme, da je smeh osovražen, da je bit nesmiselna. Pregloboko si ne upam pogledati v dušo, ki je že tako ali tako nečista, in um je poln grešnih misli vsakdanjika. Utapljam se v svetu iluzij. Plavam pravljico, gledam svet iz svojih že tako neskončno boječih oči, polnih strahu in nerazumevanja.

Žiga Novak

ilustracija* Jurij Novak

foto* osebni arhiv

Cesar je vendar nag!!!

Že dan po dveurnem nastopu predsednika vlade Janeza Janše v neposrednem televizijskem prenosu pred 84 poslanci Državnega zbora, v katerem je bilo tako presenetljivo malo govora o aktualnih razmerah v vladi in državi, saj so težke in tudi povsem neresnične besede padale predvsem nad domači novinarski stan, je svojega neposredno nadrejenega iz Bruslja na laž postavil zunanji minister Dimitrij Rupel. Kajti če je Janša večino svojega dve uri trajajočega govora prav po papagajsko ponavljal, da so za slab ugled domovine in neprijetna vprašanja po evropskih političnih kuloarjih krive izkrivljene informacije, ki jih v tujino pošiljajo s strani opozicije dirigirani slovenski novinarji, je namreč Dimitrij Rupel premierja že dan kasneje v Bruslju na laž postavil z izjavo, da je ugled Republike Slovenije, ki bo kot prva med tako imenovanimi novimi članicami s 1. 1. prevzela predsedovanje celotni Evropski uniji, neokrnjen.

Ker pa je minister Rupel dodal še, da so oni, torej prav vlada, prebrodili eno manjšo težavo in da sedaj imajo zaupnico in lahko s polnimi pljuči zadihajo in se pripravljajo na predsedovanje, je povsem diplomatsko nespretno potrdil tudi to, kar trdi državnozborska opozicija. In sicer, da do uspešno opravljenega glasovanja o zaupnici vladi, ki ga je v proceduro vložil prav njen predsednik Janez Janša, ni prišlo zaradi krize v državi, ampak zaradi krize oziroma, če citiramo ministra Rupla, manjše težave v vladi in koaliciji.

Ta manjša težava je po glasovanju za zaupnico Janševi vladi, na katerem je državnozborska koalicija z vsemi 49 glasovi plus dvema od manjšinskih poslancev strnila vrste, zaenkrat odpravljena. Toda to pa seveda še nikakor ne pomeni, da so odpravljene tudi večje težave, s katerimi se tako nespretno in pravzaprav manipulativno ter demagoško sooča. Te sicer so, da vlada cenzurira medije, da je takšna Slovenija, kot jo poznamo in imamo, grožnja sedanosti in prihodnosti Evropske unije, ter še da vlada sistematično krši človekove pravice Romov in 18.305 uradno in z razsodbo Ustavnega sodišča priznано iz stalnega registra izbrisanih prebivalcev Slovenije, državljanov drugih republik v zadnjih balkanskih vojnah preminule Jugoslavije.

Javni pogram nad delujočimi v novinarskem poklicu na Slovenskem, ki ga je v veliki dvorani Državnega zbora izvedel predsednik vlade, je bil tako povsem

očitno odvrčanje pozornosti od dejanskih tegob, ki pestijo povprečnega slovenskega človeka. To so predvsem stabilno fiksirane plače na eni strani in čedalje večji stroški vsakodnevnega življenja na drugi. Za časa premierjevanja cesarja Janše so se na Slovenskem dramatično podražila osnovna živila. Ni videti konca tudi rasti cen nafte in bencina. In ker se malo po malo med drugim dražita tudi plin in elektrika, na obzorju pa je tudi vse večja in prav za slehernikovo preživetje od začetka do konca meseca usodna inflacija, je Slovenija te dni država, v kateri ne le da 10 odstotkov prebivalstva že tako ali tako živi pod pragom uradno sicer kar se da nizko določene revščine, pač pa, da se z vprašanjem, kaj pravzaprav vsak dan postaviti na mizo, ukvarja vedno večji krog ljudi.

In glede na to, da se je cesar Janša na čelo izvršne in zakonodajne oblasti ustoličil prav na krilih množičnega razočaranja prikrajšanih v izplenu privatizacije, za kar so sicer povsem res poskrbele prejšnje vlade, se prav v tem zrcali bistvo demagogije in manipulacije cesarjevega ponedeljkevega nastopa v Državnem zboru. Problem tako ni v tem, da o Sloveniji v evropski tujini krožijo prav nič neresnične zgodbe, za katere seveda je soodgovorna tudi Janševa vlada, pač pa v tem, da se po treh letih njegove vladavine življenjski standard za povprečnega slovenskega človeka kaj bistveno na bolje res ni spremenil. Kvečjemu se je zaradi splošne druginje še poslabšal.

Zato cesarju Janezu tudi na položaju predsednika vlade prav tako kot v opozicijskih časih še kako prav pridejo izbrisani in Romi. Med že z lastnim preživetjem polno zaposlenim ljudstvom namreč kronično primanjkuje solidarnosti s socialno najšibkejšimi. In vse to govoričenje o novinarski peticiji, katere edini namen da je blatenje države v evropski tujini, je že iz samih besed predsednika vlade povsem jasno razvidno kot ena navadna politična laž. To pa zato, ker se v dobri uri, ki jo je namenil novinarskim izdajalcem domovine, cesar Janša ni niti enkrat samkrat potrudil, da bi v televizijske ekrane strmečemu občinstvu po pravici povedal, da med podpisniki peticije nismo samo s strani vlade neposredno ali pač posredno cenzurirani novinarji in uredniki, ampak tudi tisti, ki smo z njimi solidarni. Osrednji greh domačega novinarskega stanu je tako predvsem v tem, da je jasno in glasno povedal resnico o novih cesarjevih oblačilih oziroma da je cesar Janša pravzaprav nag.

Uredništvo Kraljev ulice vam želi vse krasno ob koncu leta - in tudi nasploh! V znak pozornosti vam poklanjamo razglednice, ki jih lahko pobarvate tako, da vam bodo kar najbolj všeč. SREČNO!

Ožirimez
bQrvco.

Izberi si
želje in barve
za sveže leto!

Ožirimez
bQrvco.

SREČNO!

Ožirimez
bQrvco.

To je tvoj
angel!

Ožirimez
bQrvco.

Ta angel Ti priinaša:
a) torbo zdravja,
b) vagon srečav,
c) koprtec kovanecv,
č) drugo:

* LUKA KNEZ *
LEGENDA ULICE, ŠE ŽIVI!

POVOZIL TE JE VLAK
KR SI MISLIL DA SI
VRAȚ....
ZDAJ POČIVAŠ, IN SI
MOČI NABIRAŠ,
VČASIH PRINESEM
ENERGIJE ŠE JAZ, KO OBISČEM
VAS, KIVJE PONDIL
ČAS, SEKUNDA
NEPOZORNOSTI
IN NIŠTE VEČ TO
ZAKAR BI NABILI,

LUKA KNEZ

MNOGO STE ZASLUŽILI
POČITEK, KER STE SE
PREVEČ TRUDILI ZA
UŽITEK, BOG Z VAMI
MI TUDI PRIDEMO ZA
VAMI.

ŽICAL SI Z LEPO
BESEDO, VČASIH BIL
SI V BEDU, AMPAK
NISI SAM, VSAKDO
DELA CEL DAN....
EKIM SE GRE ZA
PREŽIVETJE, DRUGI
DELA ZA IMETJE
ŽELIM TI MNOGO DOBRE
VOLJE, SAJ BOKIMU
BOLJE, DONATE ČAKA
MALA TASA, NEŽALUJ
KASA!

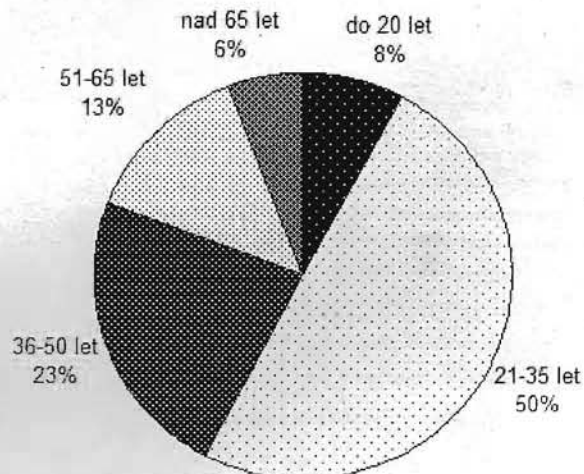
LUK KNEZ

Rezultati ankete o branosti časopisa Kralji ulice

V 14. številki Kraljev ulice (maj 2007) smo po skoraj dveh letih izhajanja objavili anketo, s katero smo vas zaprosili, da prispevate svoja mnenja o časopisu, ki ga kupujete oz. berete. Bralci ste nam vrnil 105 izpolnjenih anket, kar je v primerjavi s tisoči prodanih izvodov časopisa seveda malo, vendar pa uredništvu tudi ti odgovori predstavljajo pomembno informacijo in vodilo, kako časopis oblikovati vnaprej. V naslednjih vrsticah bomo napisali nekaj o vaših odgovorih, pri čemer se seveda zavedamo tega, da morda drugi bralci, ki nam ankete niso poslali, o časopisu lahko mislijo tudi kako drugače.

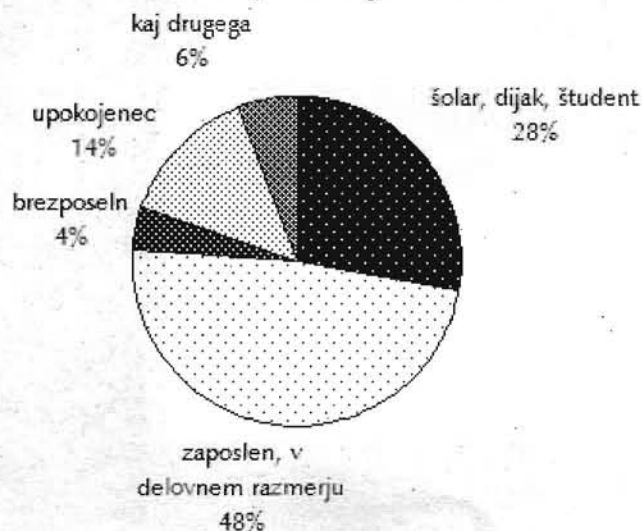
Kdo so bralci Kraljev ulice? Izpolnjeno anketo nam je poslalo 72 % žensk in 28 % moških. Med njimi so ljudje vseh starosti, tako mlajši od 16 let kakor tudi starejši od 65 let. Vendar pa točno polovico bralcev sestavljajo stari od 21 do 35 let, sledi pa jim skupina od 36 do 50 let (23 %).

Slika 1: Starostna porazdelitev bralcev Kraljev ulice

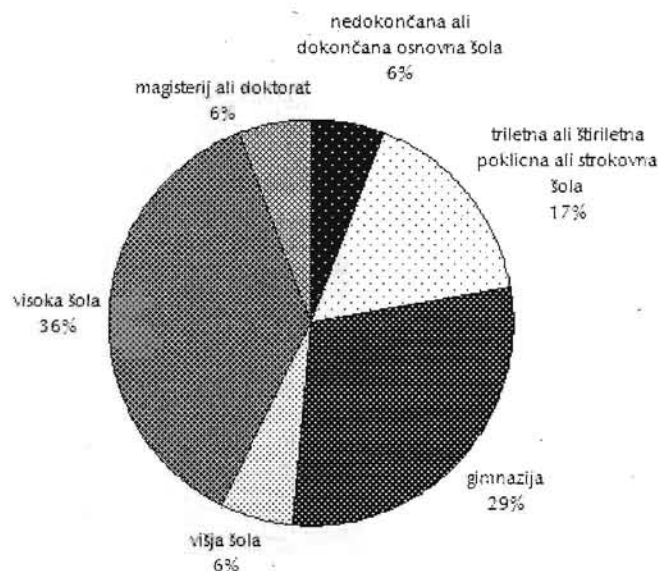
Med vsemi jih je največ (skoraj polovica) zaposlenih, sledijo jim dijaki in študentje (malo nad 28 %), precej močno so med bralci zastopani tudi upokoјenci (14 %).

Slika 2: Bralci Kraljev ulice glede na status

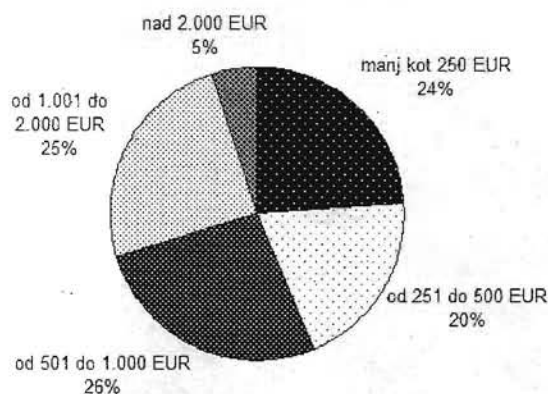
Naši bralci so v povprečju kar dobro izobraženi. Največji del (40 %) jih ima visoko izobrazbo, sledijo jim tisti z gimnazijo (29 %). Domnevamo, da je med njimi veliko takih, ki se šolajo, torej študentov.

Slika 3: Bralci Kraljev ulice glede na dokončano izobrazbo

Med bralci Kraljev ulice so pripadniki zelo različnih skupin ljudi glede na višino svojih plač oz. prejemkov. Približno po ena četrtina jih ima mesečne prejemke do 250 €, do 500 €, do 1000 € in nad 2000 €. Celo 5 % je takih, ki imajo mesečne prejemke nad 2000 €.

Slika 4: Mesečni prejemki bralcev Kraljev ulice

Bralce smo vprašali, kakšen se jim zdi časopis Kralji ulice, če ga ocenjujejo s pomočjo protipomenskih parov pridevnikov. Tabela 1 pokaže, da se bralcem zdi časopis predvsem zanimiv, verodostojen, pester, privlačen in zanimiv. Sicer pa se jim zdi bolj resen kot neresen, bolj zabaven kot ne, bolj neobičajen kot običajen, bolj optimističen kot pesimističen ter bolj žalosten kot vesel. Taki pač smo!

Tabela 1:

Kateri izmed parov pridevnikov najbolj opisuje Kralje ulice?

Na ocenjevalni lestvici od 1 do 7		Povprečna ocena, ki so jo bralci dali časopisu Kralji ulice:
je ocena 1 pomenila:	je ocena 7 pomenila:	
nezanimiv	zanimiv	6,48
neprivlačen	privlačen	5,95
političen	nepolitičen	5,72
pesimističen	optimističen	5,05
žalosten	vesel	3,70
neobičajen	običajen	2,65
zabaven	nezabaven	2,59
resen	neresen	2,33
pester	dolgočasen	1,85
verodostojen	neverodostojen	1,71

Velika večina anketiranih bralcev (62 %) v vsaki številki časopisa prebere večino vsebine ali prav vse prispevke. Tabela 2 kaže, kako pogosto bralci berejo posamezne prispevke oz. rubrike v Kraljih ulice. Pri tem ocena 1 pomeni nikoli, ocena 5 pa vedno. Na prvih štirih mestih najdemo Zgodbe z ulice, rubriko To sem jaz, Nikove stripe in karikature ter druge življenjske zgodbe. Gre za štiri vrste prispevkov oz. rubrik, po katerih se Kralji ulice najbolj razlikujejo od drugih medijev, menda pa tudi od drugih cestnih časopisov po svetu. Gre za avtobiografske prispevke, za avtentične prvoosebne življenjske zgodbe oz. za poročanja s cestnega življenja. Drug sklop vprašani je spraševal po tem, kako so bralcem všeč posamezne rubrike. Te ocene so bile zelo podobno razvrščene kot ocene v tabeli 2.

Tabela 2:

Pogostost branja posameznih prispevkov v Kraljih ulice

Prispevek, rubrika:	Povprečna ocena na lestvici od 1-5:
Zgodbe z ulice	4,27
To sem jaz	4,26
Stripi in reportaže avtorja Nika	4,15
Druge življenjske zgodbe	4,09
Ilustracije in stripi avtorja Majkića	4,08
Dnevnik lopova	4,06
Reportaže	3,99
Ilustracije avtorice Tjaše Žurga	3,99
Izza rešetk	3,97
Dnevnik zdravljenja	3,93
Umetnik - duševnik bolnik	3,89
Razvedrilo	3,87
Kralj in kraljica	3,85
Drugi strokovni članki in komentarji	3,85
Lukijada	3,80
Svetovalni kotiček babi Zore	3,78
Costujoči kolumnist	3,76
Uvodnik	3,74
Bilanca	3,74
Tattoo zgodba	3,71
THC odvisnik	3,70
Pogled s strani	3,69
Delo s cestnimi otroki v Gomi	3,64
S kraljevega zeljnika	3,56
Božji pingpong	3,45
Horoskop	3,31

Anketirani bralci so povedali, da v 86 % primerov kupijo časopis na cesti. Cena časopisa se zdi 86 % anketiranim ravno pravi, 14 % prenizka, previsoka pa nikomur. Dejstvo, da prodajalec dobi 50 % kupnine, se zdi 96 % bralcem povsem pravilno.

63 % anketiranih se strinja s tem, da kupijo časopis zato, ker s tem pomagajo brezdomcu, ki ga prodaja. 46 % ga kupi zato, ker mu je vsebina časopisa všeč. 37 % anketiranih pravi, da kupijo časopis zato, ker se s tem pomaga delu društva Kralji ulice. Zaključili bi lahko, da je mnogim kakovost časopisa pomemben razlog, vendar pa morda še vedno prevladuje motiv pomoči brezdomcu ali društvu kot razlog nakupa.

Z odnosom prodajalcev do kupcev je 72 % bralcev povsem zadovoljnih, 23 % v glavnem zadovoljnih, 5 % pa precej nezadovoljnih, medtem ko močno nezadovoljen ni bil nihče. Ta rezultat ocenjujemo kot precej dober, vseeno pa nam kaže, da bi bilo potrebno odnos prodajalcev do kupcev še precej izboljšati.

Katere vrste prispevkov si bralci želijo v časopisu še več? 72 % anketiranih bi jih želelo imeti še več življenjskih zgodb, 11 % pa več resnih strokovnih prispevkov.

Povzetek rezultatov te ankete bi lahko bil, da časopis Kralji ulice berejo zelo različne skupine prebivalstva, da mnogi preberejo v časopisu skoraj vse rubrike, s katerimi so tudi zelo zadovoljni. Osnovno načelo, da se časopis prodaja na cesti ter da prodajalci obdržijo polovico kupnine, se zdi tako rekoč vsem dobro, ob tem pa odgovori kažejo, da bi kazalo še izboljšati odnos prodajalcev do kupcev. Bralcem se zdi pri časopisu Kralji ulice najboljše to, da poroča o življenju na cesti in s ceste.

Vsem, ki ste anketo izpolnili in nam jih vrnili, se toplo zahvaljujemo za vaše odgovore. V decembru boste prejeli nagrade, ki ste si jih zaželeli oz. ste jih v anketi označili. Uredništvu bodo vaši odgovori pomagali v bodoče ustvarjati še boljši časopis.

Brezdomska

Ulice polne utripajočih lučk,
izložbe se razkošno bleščijo,
ulice polne ljudi,
vsi nekam hitijo.

Roke so polne daril,
otrokom očke žarijo,
ob starših drobnih korakov
vsi nekam hitijo.

V kotu temačnem vstran od oči
senca človeka mirno stoji.
Gleda in misli si:
kam neki vsi tako hitijo?

Počasi je reka ljudi usahnila,
tu in tam se še slišijo koraki.
Ples snežink v soju lučk se je pričel,
božič je pred vrati.

Od dobrot se miza šibi,
pod smreko vse polno daril,
otroci nestrpni za mizo
čakajo božička, da jih razdeli.

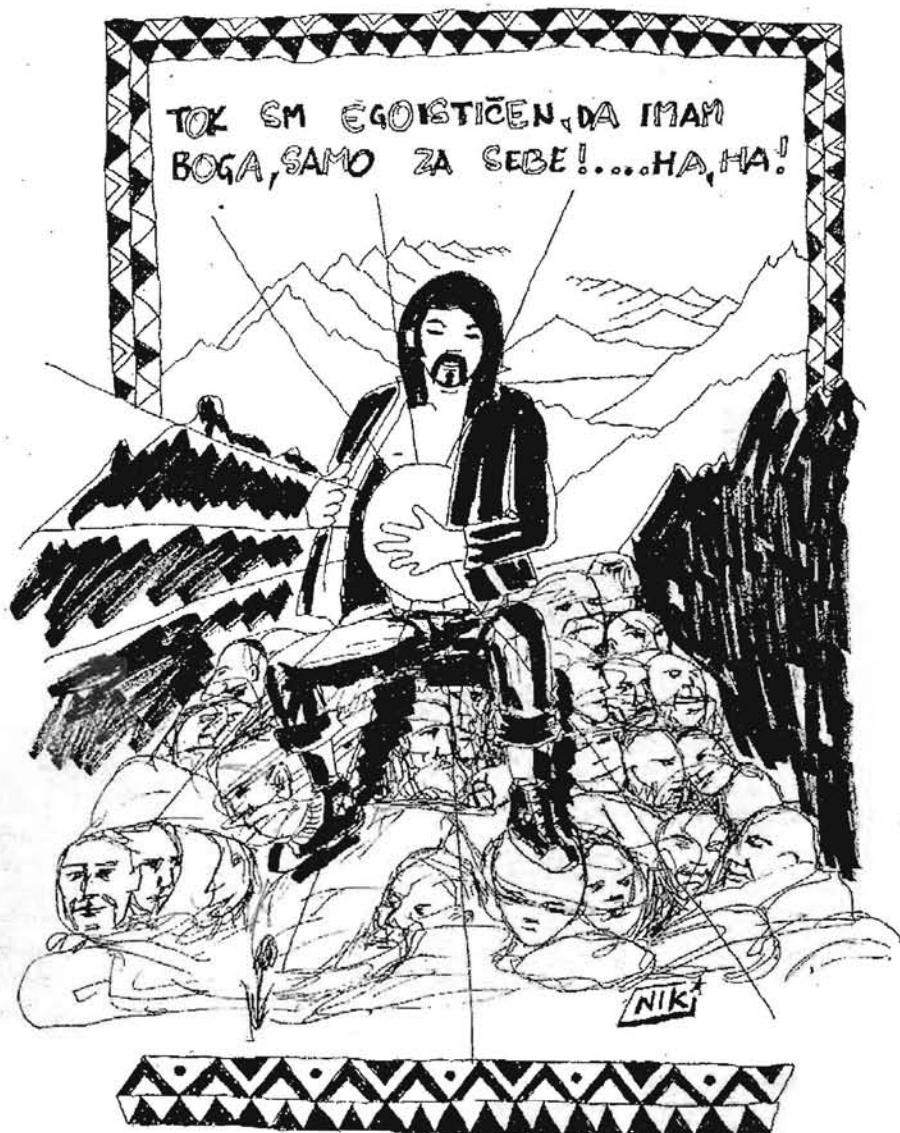
Senca v kotu je človek postala,
počasi se bo premaknila,
ne ve ne kod ne kam,
saj dom njegov je tu in tam.

Nima doma ne družine,
čeprav vse to imel je tudi on.
Tudi on odpiral je darila
in vsakemu je tudi nekaj dal.

Ostal je sam, vsi so pozabili nanj,
v kotu temnem sam s seboj,
v mislih na preteklost
z mrazom in vetrom bije boj.

Ura polnoč v zvoniku je odbila,
toplota dušo in srce je napolnila.
Božja luč ga osvetlila,
za mizo nebeško ga je posadila.

Janko Fištravec

Najboljše stvari so tri

Najboljše stvari so tri,
prva od teh si ti.
Druga od teh je tvoje preživetje,
tretja naj bila bi razodetje.

Človek je rojen v svetu nasprotja,
prva resnica je, da so razpotja.
V genih človeka je življenjska dolžina,
v možganih je tvoja širina.

Moji bratje brezdomci,
glavo vzdignite pokonci.
Vaša karma ni tega kriva,
kozmična igra je vedno igriva.

Guru ulice,
Avguštin

Predstavljamo vam našega prodajalca, ki edini pokriva prodajo našega časopisa na območju Slovenske Bistrice

SPOŠTOVANE GOSPE IN GOSPODJE!

Sem Janez Šega in bivam v bivalni enoti Slovenska Bistrica. Rad prodajam časopis Kralji ulice. Prijatelj Bojan mi prinese vsak mesec nove izvode, pošilja mi tudi stare izvode. Ob delu sem zelo vesel, delo mi teče dobro. Časopis prodajam že več kot eno leto, ob uspehu sem zelo vesel in zadovoljen. Bil sem že v dnevnem centru Kraljev ulice. Ko sem prvič prišel, mi je bilo zelo všeč. Spoznal sem tudi druge prodajalce časopisa. Upam, da bom spoznal vodjo društva Kralji ulice.

Pravil prodaje časopisa se držim dobro. Časopis prodajam iz dneva v dan, včasih tudi ob sobotah in nedeljah. Ko plačujem časopis, je včasih prisotna uslužbenka Angela. Z Bojanom sodelujeva že tri leta in takrat, ko sva se dogovorila, da bom prodajal časopis, sem bil zelo vesel in navdušen. Časopise prodajam, kjer je varno prodajati: na cesti, v lokalih, pred trgovinami. Zasluženi denar hranim v kuverti. Zdravim se že enajsto leto ter s sostanovalci se razumem dobro. Nazadnje sem bil na pikniku v Farovcu, kjer sem bil prvič. Tam mi je bilo zelo všeč. V Farovcu je bil tudi lokal na vodi. Bili smo postreženi s pijačo in jedačo. Pot je bila dolga, štartali smo ob pol desetih zjutraj. Poleti sem šel tudi na morje na Debeli rtič. Tam nisem bil prvič, bil sem že velikokrat.

Bojan je moj tesni sodelavec, brez njega mi nič ne bi uspelo, vlil mi je veliko upanja. Prodajo časopisa so mi odobrili uslužbenci, prodajam ga na željo kupcev, zaslužek je minimalen. Spoznal sem tudi Bojanovo punco Majo, s katero sva se lepo pogovarjala. Upam, da bo Bojan priden in da bom z njim še naprej tesno sodeloval.

En lep pozdrav od Janeza, prodajalca Kraljev ulice

Zgodba bodočega svetovnega prvaka v boksu, 3. del

zapisala* Anja in Boro

Nekega dne v marcu leta 1993 sem se sprehajal po Moskvi. Navado sem imel hoditi po metrojih in ob tem poslušati razne ansamble, ki so zelo dobro igrali. Pred metrojem so navadno stale ženičke, ki so prodajale raznorazne stvari, kot so čokoladice, pijače, cigarete ... Med temi ženičkami je stalo neko dekle, s črno ruto na glavi. V levi roki je imela suhe gobe, v desni pa gozdne jagode. Na sebi je imela rjavo jopico, na kateri je zgornji drugi gumb manjkal, črno krilo z rdečimi rožami ji je segalo čez kolena, galoše pa je imela obute na bose noge. Ker je marca v Rusiji še vedno mrzlo, se mi je zdelo zelo nenavadno, da je ne zebe.

Strmela je v neko točko, in ko sem šel mimo nje, se mi je porodila misel: »Kakšno manekenko bi jaz naredil iz tega dekleta!« Šele kasneje po letu 2002 sem dojel, da je to Anastazija. To je bilo najino edino srečanje, kajti samo enkrat v svojem življenju je bila v Moskvi. In prav takrat pred štirinajstimi leti me je izbrala za svojega učenca. Kakor zdaj vem, sem njen prvi učenec in človek, v katerega je vložila ogromno energije, da spremeni svoj pogled na ta svet oziroma na Zemljo samo in na stvari, ki se dogajajo okoli nas. Vse stvari, ki so se dogajale v zadnjih štirinajstih letih, vse izkušnje in preizkušnje, skozi katere sem šel, prihajajo od nje; globoko verjamem, da sem šel skozi vse te izkušnje, o katerih vam bom govoril v nadaljevanjih, samo zato, da pridem do nekega znanja in vedenja o tem, kdo smo in kam gremo, kam gre vsa naša civilizacija. Meni to predstavlja veliko osvoboditev, kajti po štirinajstih letih učenja, truda in dela, ki sem ga vložil v vse to, kar se dogaja z mano sedaj, čutim, da se bližamo nekemu zavedanju oziroma koncu, ki bo za vse nas lep in sproščen.

Anastazija živi v sibirski tajgi, kjer je tudi odrasčala s svojim dedkom in pradedkom, ki sta jo vzgajala. V gozdu živi v sožitju z naravo, z živalmi in zdaj tudi s svojim sinom Vladimirjem, ki ga ima s pisateljem knjig o Anastaziji – Vladimirjem Megrejem. Sama je zavetnica vrtničarjev in ima zanimiv odnos z rastlinami, in ker je odrasčala v okolju, kjer ni človeku škodljivih energij, se je razvila v človeka, ki vidi stvari veliko bolje, kot jih vidimo mi. Naredila je načrt, kako bi se vsa civilizacija vrnila nazaj v kraj, ki se mu reče raj. Prav zaradi tega načrta sem z njo tudi telepatsko povezan, daje mi vse napotke in navodila, kako in kaj naj počnem na svoji poti nazaj v raj.

Pred nekaj leti sem ustanovil društvo z voda-joga sistemom, ki je plod Anastazijinega razmišljanja. Društvo se bo ukvarjalo z enim in ednim vzvišenim ciljem, to je s čiščenjem vode na vsej Zemlji. Za ta podvig bo potrebno zbrati veliko denarja, da bomo lahko očistili vode in naša mesta. Vse se bo začelo v Sloveniji, in to prav zaradi treh razlogov, ki so po mojem mnenju precej logični. Slovenija je edina od držav, ki nosi v svojem imenu ljubezen. Tudi Ljubljana je tudi povezana z ljubeznijo, torej ljubljena. Menim tudi, da bi lahko Slovenijo kljub majhnosti reorganizirali v hitro rastočo, cvetočo deželo in da lahko postane s svojimi prebivalci vzor drugim državam, ki bi se prav tako začele reorganizirati po gibanju, ki gre nazaj v raj. Rad pa bi še dodal, da je ideja v tem, da prav vsaka družina dobi svoje rodovno posestvo, kjer bi se zasadila razna drevesa. Po nekem posebnem postopku bi se rastline ozaveštile in se spravile na frekvenco te družine ...

Kaditi ali ne biti?

Večna dilema modernega sveta. Nenadoma smo se ljudje – hote in nehoti – razdelili na dva tabora, kot da teh dilemnih taborov ni že »too much« preveč. Podpreti določen projekt ali ne? Dovoliti legalizacijo marihuane v zdravstvene namene ali ne? Naj se homoseksualci poročajo in s tem pridobijo enake pravice, kot jih imajo sleherni državljani, ali pač ne? Kazen za zlorabo otrok: strog in dolgotrajen zapor ali zgolj ambulantna psihosocialne pomoči? Preprečevati pretepanje žensk in otrok ali pomagati tistim, ki so to že doživeli? »Dovoliti« ljudem kajenje po lastni izbiri ali jih zatirati in omejevati vsak dan, vsepovsod in vedno? Sami tabori. Eni so za, drugi proti. In prav je tako. Pravzaprav mora biti tako, saj smo ljudje različni, z različnimi mnenji in pogledi na svet in dogajanje v njem. Edino takrat, kadar

so eni za in drugi proti, lahko pride do konstruktivne debate in razrešitve ter do sporazumov v stilu: danes popustimo mi, jutri boste vi. Vendar globoko odklanjam ljudi, ki so avtomatično proti, ne glede na težavo, ki se skuša rešiti. Oni so proti in konec. Prav nič, nihče in noben argument jih ne bo premaknil z njihovega stališča. Take ljudi odločno odklanjam. In občutek imam, da se je ravno to zgodilo s protikadilskim zakonom. Namesto da bi naši vrli politiki in strokovnjaki dali svoje glave skupaj in ustvarili »polkadilski zakon«, ki bi ustrezal kadilcem, občasnim kadilcem, kadilcem z globoko odvisnostjo od nikotina in nekadilcem, so raje vse vrgli v en koš, dobro premešali in v celoti prepovedali kajenje v javnih prostorih. Kaj so s tem storili? Vam povem? En velik nič! Eno veliko napako! In kar je najhuje, eno več, ki je očitna diskriminacija, kajti kakšna je razlika, če na vratih lokala stoji znak s prekržano osebo s cigareto v roki ali znak s prekržanim črncem (nalašč nisem uporabila naše etnične skupine oziroma manjšine)? Razlike ni, kajti ne kadilec in ne črnc v tem primeru nimata prostega vstopa.

Nekajkrat sem bila v mariborskem jazz klubu Satchmo. Vzdušje kluba je že iz imena razvidno. Dobra jazz glasba in nepogrešljiva žgana pijača s cigareto, cigarilosom ali cigaro v roki. Zatemnjen intimen prostor, prelep ambient, vse skupaj pa prekriva rahla zavesa počasi se valečega dima. Dinah Washington bi bila ponosna. Nepozabno! Kaj se danes dogaja s klubom? Lastnik je pred kratkim na televiziji imel intervju in baje je promet upadel za celih 70 odstotkov. Si predstavljate? Država, ki ji je plačeval razne davke in dajatve in je od njega imela direktno korist, ga je zafrknila. Sedaj v klubu samevajo sedeži in krasna razstava na zidovih; fotografije pod imenom: »Ti pre(kleti)lepi kadilci.« In takih klubov je ogromno! Ni mi

jasno, zakaj so morali politiki v ta zakon vplesti gostince. Če je reš toliko nekadilcev in tistih, ki so odločno proti kajenju, naj si sami odprejo svoje klube, restavracije, nočne bare, kjer bodo imeli neoporečen zrak. Naj imajo svoje »smoke free« ali »100 % clean air« lokale. Na Obali je skoraj pred vsakim lokalom, pisarnami in raznimi obrati po tleh toliko čikov, da človeku postane slabo. Seveda, zaposleni se morajo izmuzniti na par dimov in potem v strahu, da jih šef ne zaloti, ogorke mečejo vsepovsod. Žalostno, da se kadilci počutijo (počutimo) izgnane, izločene, izobčene.

Prav je, da se ne kadi v pisarnah, delovnih obratih, bolnišnicah, tovarnah ipd., vendar je prav tudi to, da imajo za kajenje namenjen poseben prostor, nekakšne kadilnice. Po nobeni logiki pa ni pravilno, da gostincu ukažeš, kakšen lokal bo imel. Pravzaprav je smešno, glede na to, da v teh istih

lokalih lahko kupiš drugo stvar, ki je veliko bolj nevarna od nikotina in pasivnega kajenja – alkohol. Koliko škode naredi alkohol v naši družbi, vsi dobro vemo. Tudi zakon, da po določeni uri alkohola ni možno kupiti, se je izkazal za jalovega. Mladi gredo deset minut prej in namesto piva ali dveh v strahu, da jim bo zmanjkalo pijače sredi noči, kupijo zaboj ali dva. Še vedno umirajo mladi, ki vozijo vinjeni. Še vedno sta alkohol in neprilagojena hitrost, ki je seveda stranski produkt pijanosti, najpogostejša povzročitelja nesreč na naših cestah. Kakšne posledice pa pušča za seboj alkohol v družini, je že prava nacionalna žalost in sramota. Ni je cigarete na svetu, ki bi povzročila več gorja, kot jo lahko alkoholik povzroči sebi in svoji družini. Kakšna logika je potem to: alkohol lahko pijem v lokalu, cigarete pa si ne smem prižgati? Ja, saj razumem – pasivno kajenje. Ravno zato bi morali politiki prepustiti presojo gostincem samim, saj so konec koncev oni lastniki svojih prostorov. Kava, alkohol in cigarete so tesno povezani. Ne vem, če poznam koga, ki pije kavo in alkohol, pa ne kadi. To je ritual. Jutranja kavica in cigareta. Po kosilu kavica in cigareta. Zvečer, malibu-kola ... in cigareta. Vse to nenadoma pade v vodo. Ali pa so ustvarjalci tega zakona naredili še večje sr***e, saj ljudje ne bodo nehali kaditi zaradi tega, le navade bodo spremenili. Preselili se bodo na ulice. Nočem dajati za primer ameriškega poskusa prepovedi alkohola, ko je država naredila sama sebi medvedjo uslugo, medtem ko se je kriminal razbohotil do teh meja, da ga še danes ne morejo učinkovito zatreti, le glavni akter ni več alkohol, pač pa mamila. Slovenci smo daleč od Amerike – tako geografsko kot tudi po

**Eni so za, drugi proti.
In prav je tako.**

kulturi in mentaliteti – vendar je prohibicija kar zgleden model, kako neučinkovite so prepovedi. Odločitev države, da gostincem prepove, da se sami svobodno odločajo, kakšne vrste obrt bodo imeli, ni bila pravilna. Gostinci menda prav kmalu napovedujejo državljansko nepokorščino ter protest in, dragi moji, treba jih je podpreti. V času, ko boste brali ta članek, bodo že aktivno protestirali in bog ve,

kako se bo cela stvar zaključila, in prav nihče še ne ve, ali bodo kaj dosegli, a ostaja dejstvo, da je neumno, da se morajo boriti za

tovrstne pravice. To je nekako tako, kot da bi politiki nekoč odločali, ali imaš v svojem lokalu lahko rdečo preprogo ali ne, saj je dokazano, da nas rdeča barva sten ali tal naredi čez čas napete, živčne – odvisno, kakšni smo že vstopili v prostor in kako dovzetni smo na zunanje stimulanse.

Ljudje moramo imeti izbiro. Vedno in povsod. To je naša ustavna pravica. Jaz kot gostinka moram imeti izbiro, ali bom imela lokal, v katerem se bo kadilo ali ne. Jaz kot državljanka moram imeti pravico izbirati, kaj bom počela s svojim telesom in svojemu telesu. Ne moremo pričakovati prepovedi kajenja v vseh lokalih samo zato, ker bo mogoče v njega nekoč vstopil nekadilec. Jaz nisem imela nikoli težav s tem, ali moji prijatelji in znanci kadijo ali ne. Sedaj pa moramo, kadar se odločamo, da gremo na pijačo, izbirati lokal po drugačnih kriterijih in nič več po kakovosti usluge in ambientu, ampak glede na to, da ima lokal teraso, kjer bomo lahko kadili, vendar ta ni na prepihu, ker je poletja konec ... Država nas že tako omejuje marsikje. Ali je res potrebno, da se bomo s prijatelji delili na kadike in nekadilce, saj skupaj kaj kmalu ne bomo mogli več iti na res dober drink? Trenutno v že prej omenjeni Ameriki oziroma v zvezni državi Kalifornija, saj veste, to je tista država, ki ji guvernera Terminator, predlagajo zakon, ki prepoveduje kajenje v avtu, če so v avtu prisotni otroci. Vidite, zame je to popolna bedarija. Smešno je celo, da mora država poskrbeti za to, da ste skrben starš. Sram je lahko vsakega kadilca,

ki se ne more zadržati in prisili svoje lastne (ali pa pač tuje) otroke, da v tako majhnem prostoru, kot je osebni avto, vdihavajo in se dušijo v nikotinskem dimu. Jaz kot mati in strastna kadilka tega zakona niti pod razno ne potrebujem. Dovolj ljubeča sem že sama po sebi, da tega svojima otrokoma nikdar ne bi storila, in prav sram bi me bilo, če bi me tega moral podučiti zvezni zakon ... ga pa v celoti podpiram. Ampak ljudje smo si

različni. Še en velik minus slovenskega antikadilskega zakona mi je ravno padel z neba in prižgal sijalko (tisto varčno seveda, saj sem ozaveščen

mislec), ki venomer visi nad mojo glavo.

Gledališče. Kaj je z gledališčem, boste porekli. To, da bo tudi tam zbledela realnost predstav, v katerih se kadi. Namesto tega bodo igralci vlekli nekakšne plastične palčke, na čigar koncih svetijo majhne lučke, ki naj bi nas pripravile v istovetnost. Rada imam gledališča in nikoli me ni motilo, da so v kakšni predstavi igralci prižgali cigareto. Nikoli to ni motilo niti mojih prijateljev nekadilcev, da ne boste rekli, da sem neobjektivna. Borut Veselko se novice ni niti malo razveselil, kot je sam dejal. Tukaj so še upokojenci. Ti so šele ... ja, prav ubogi. Pojdite pred kakšen dom za starejše in boste videli – žalostno je gledati stare gospode in gospe, kako morajo na »čikpavzo« ven. Na mraz. Nekateri stari tudi 80 in več let.

Vse, kar me bo spominjalo na dobre stare čase, bodo reklamni vžigalniki, ki smo jih od prijaznih gostincev dobili ob novem letu kot spodbudo: pridite še, kadite in pijte, imejte se lepo ... in se družite. Torej: kaditi ali ne biti? Kaditi ali ostati brez prijateljev nekadilcev, saj se jih boš nehote začel izogibati – oni so namreč dobrodošli povsod, ti kot kadilec pa žal ne. Kaditi in ostati svoj ali ne biti, saj boš zanikal del sebe, del svojega karakterja, del, ki ima sicer neprijeten vonj, a ti zjutraj diši lepše kot španski bezeg? Kaditi vsekakor, vse ostalo bo žal postalo sekundarnega pomena. Žal!

Pa do naslednjic ... Vaša Biba

Pravzaprav je smešno, glede na to, da v teh istih lokalih lahko kupiš drugo stvar, ki je veliko bolj nevarna od nikotina in pasivnega kajenja – alkohol.

Hepatitis C Čim prej do diagnoze!

Kronični hepatitis C je kronično vnetje jeter, ki ga povzroča virus hepatitisa C (HCV). Bolezen počasi uničuje jetrno tkivo in lahko vodi v cirozo ali raka na jetrih. Simptomi in znaki se pogosto pokažejo šele tedaj, ko bolezen že napreduje. Prav zaradi tega je hitra in ustrezna diagnostika pri tej bolezni še kako pomembna. Kako pa dokažejo zdravniki okužbo, kako pravzaprav poteka testiranje in kako vemo, da nismo okuženi, bomo skušali odgovoriti v naslednjih vrsticah.

Kdo se lahko testira?

Testiranje naroči splošni zdravnik, navadno takrat, ko na osnovi laboratorijskih kazalnikov, klinične slike ali pogovora z bolnikom oceni, da je test nujen. Zaželeno bi bilo, da bi lahko testirali na hepatitis C širše, vendar to pri zdajšnjem obsegu finančnih sredstev, ki so namenjena za zdravstvo, ni možno.

Kje testiranje poteka?

V Sloveniji je testiranje na anti-HCV možno v vseh večjih mestih. Splošni zdravnik lahko napiše napotnico za mikrobiološki laboratorij, ki jih je v Sloveniji približno petnajst.

Kako dokažemo okužbo s HCV?

Zaradi neznanih kliničnih znakov je možno okužbo s HCV zanesljivo dokazati samo z mikrobiološkim testiranjem vzorca krvi. V mikrobiološkem laboratoriju vedno najprej ugotavljajo, ali so v krvi prisotna protitelesa proti HCV (protitelesa anti-HCV). Ta protitelesa se pojavijo od osem do dvanajst tednov po okužbi, v nekaterih primerih celo šest mesecev po okužbi. To obdobje se imenuje obdobje diagnostičnega okna. To je pri HIV, denimo, znatno krajše. Pri ljudeh, ki niso krvodajalci, testiranje na hepatitis C začnejo s presejalnimi testi, s katerimi ugotavljajo protitelesa anti-HCV. Če je presejalni test na protitelesa anti-HCV negativen, testirani nima hepatitisa C, razen če obstaja utemeljen sum, da gre za akutni hepatitis C oziroma za človeka s hudimi motnjami imunskega sistema.

Kaj naj storim, če je test pozitiven?

Vsem, pri katerih dokažejo protitelesa proti virusu hepatitisa C (anti-HCV pozitivne osebe), svetujejo obisk pri infektologu ali gastroenterologu, ki bolnika napoti na ponovni odvzem krvi, pri katerem v vzorcu ugotavljajo tudi prisotnost virusne nukleinske kisline. Ta test je ključen za postavitev diagnoze hepatitisa C, kajti dokaz prisotnosti protiteles anti-HCV še ne pomeni, da ima preiskovanec hepatitis C. Približno četrtnina okuženih s HCV namreč iz še neznanih razlogov v nekaj mesecih z lastnim imunskim sistemom uspešno premaga okužbo in ozdravi. Zdravnik bo tudi presodil, kateri bolniki potrebujejo zdravljenje takoj in kateri lahko še nekaj časa počakajo.

Kaj v laboratoriju še naredijo?

Pred vsako odločitvijo o zdravljenju je nujno potreben še vsaj en mikrobiološki test, s katerim določijo genotip (različico) virusa. Pri kombiniranem zdravljenju s pegiliranim interferonom alfa-2 in ribavirinom, kar je trenutno standardno zdravljenje hepatitisa C, sta namreč optimalno trajanje zdravljenja in odmerki ribavirina odvisna od genotipa HCV, s katerim je okužen bolnik. Bolnike, okužene z genotipom 1, zdravijo dlje in z večjim odmerkom ribavirina kot bolnike, okužene z genotipoma 2 in 3. Po končanem zdravljenju hepatitisa C njegov uspeh ugotavljajo z metodo PCR. PCR je ključna metoda tudi za dokaz akutnega hepatitisa C v zelo zgodnjem obdobju bolezni, še pred pojavom protiteles anti-HCV. Metodo PCR uporabljajo tudi za razlikovanje okužbe s HCV od pasivnega prenosa protiteles anti-HCV pri novorojenčkih in dojenčkih anti-HCV pozitivnih mater ter za izključevanje oziroma dokazovanje okužbe s HCV pri ljudeh s trenutno neopredeljivim rezultatom seroloških testov. Metoda PCR je ključna tudi za spremljanje poteka kroničnega hepatitisa C in za ugotavljanje uspeha zdravljenja.

Kdo naj se testira?

Krvodajalci so edini, ki jih v Sloveniji obvezno testirajo na okužbo s HCV. Za vse druge veljajo različni strokovni dogovori in priporočila o testiranju. Pred nekaj leti je strokovna skupina izdelala priporočila oziroma smernice za testiranje in zdravljenje hepatitisa C ter opredelila, katere skupine ljudi imajo višje tveganje za okužbo, zaradi česar jih je priporočljivo testirati. To so predvsem osebe s hemofilijo, bolniki na nadomestnem zdravljenju s hemodializo, bolniki s kroničnim hepatitisom B, bolniki, okuženi s HIV, in intravenski uživalci prepovedanih drog. Testiranje na hepatitis C pa strokovnjaki priporočajo tudi vsem, ki:

- * so dobili transfuzijo ali so imeli večji operativni poseg pred letom 1993,
- * so družinski člani oziroma člani skupnega gospodinjstva z osebo, ki je okužena s HCV,
- * so v preteklosti njuhal kokain ali to še vedno počnejo,
- * so jih tetovirale neprofesionalne osebe, so si dali prebosti kožo ali bili na neprofesionalni akupunkturi,
- * so imeli nezaščiten spolni stik z osebo, ki bi utegnila biti okužena s HCV,
- * imajo enega ali več neznanih simptomov in znakov hepatitisa C, kot so dolgotrajno nepojasnjeno splošno slabo počutje, dolgotrajna izčrpavajoča utrujenost, nepojasnjena bolečina v zgornjem delu trebuha, izguba teka, izguba telesne teže ter otekanje nog in trebuha.

Marija M. Kotnik

Viva – revija za zdravo življenje

Ponovno brezplačno anonimno testiranje

V tednu od 3. do 7. decembra bo ponovno potekalo anonimno in brezplačno testiranje na hepatitis B in C ter na virus HIV. Potekalo bo na Kliniki za infekcijske bolezni in vročinska stanja v Ljubljani ter po vseh infekcijskih oddelkih regionalnih bolnišnic ter na Zavodu za varovanje zdravja Koper.

Povšetova 5, soba 68

Sreda, 28. 12. 1994

Nestrpno pričakujem obisk staršev in mogoče katere od sester. Novinec Urko je že imel obisk. Obiskal ga je oče, ki je bil zelo presenečen nad sinovim delovanjem. Obisk je imel tudi Kasim, kateremu je žena prinesla obleko in hrano, med katero je bil tudi dober domač burek; mislim, da sem takrat tudi jaz prvič poskusil domač burek. Bili smo nekoliko nestrpni zaradi bližajočega se novega leta, verjetno zaradi zamujenih zabav, ki se bodo dogajale zunaj ... Preostali nam bodo le filmi na TV-ju ... Danes se bom tudi prepričal o Tinasijinem naslovu in o tem, ali mi je Capek poslal notesnik z naslovi, da bom lahko pisal nekaterim prijateljem.

Računalnika še ni, je pa veliko dobrot, kot so pršut, šampinjoni, sirove štručke, majoneza in sladkarije, celo dvojne marlboro so bile ob šteki bossa, dobil pa sem tudi šumeče tablete. Glede Tinasije pa sem slišal, da tri mesece ne sme imeti kontakta z nikomer. Ne bom delal tragedije iz tega. Danes smo vsi dobre volje, ker nas je večina imela obisk.

Četrtek, 29. 12. 1994

Zjutraj so nas zbudili zaradi menjave posteljnine. Ko smo se ponovno namestili in zaspali, so zopet prišli pazniki. Zaprli so nas v kopalnico in natančno pregledali sobe. To so naredili v vseh sobah zaradi bližajočega se novega leta in morebitnih zalog alkohola ali tablet. Alkohola v sobi nismo imeli, imamo pa kar nekaj tablet. Skrite so bile tako dobro, da jih niso našli, sicer pa je tudi tako majhna soba dovolj velika, da se lahko vanjo kaj skrrije.

Danes je bila tudi kantina, v kateri smo se oskrbeli s križankami, časopisom in sokovi. Nemirnega me delajo vabila na novoletne zabave, ki jih bom moral zamuditi, bom pa bral, pisal, gledal TV in poslušal radio. Popoldne sem prejel pismo bivše punce Dem, ki je bilo kratko in jedrnato. Kot opažam, je še vedno »navlečena« in ji še vedno ni vseeno, ostal pa ji je tudi zrelostni kompleks, ki ga prenaša name. Gre namreč za to, da sva se proti koncu veze veliko prepirala, saj sem hotel (za razliko od nje) zgrabiti zadnjo priložnost. Dogovorila sva se, da bova končala, ona pa je na zmenke prihajala omamljena. Na začetku sem ji glede tega sitnari, potem pa popustil in se navlekel tudi sam. Jezen sem bil nase in nanjo. Začel sem ji govoriti, naj se ne slepi, saj sva iskala samo izgovore. Lagala je meni in sebi in kmalu sem ji bil zelo podoben. Odločil sem se, da je edina rešitev, da greva narazen. Takrat zaradi jeze in horsa nisem več nič čutil do nje. Vseeno je trajalo dolgo časa, da sva se razšla, saj sva se srečevala vedno znova, se skupaj zadela in bila skupaj. Pozneje sem prekinil tudi srečanja. Ker sem ji solil pamet, je to razumela, kot da se imam za zrelega in mi ob priložnosti povedala, da sem v resnici otrok.

POJASNILO IN OPRAVIČILO BRALCEM

V zadnjih mesecih smo dobili kar nekaj pritožb, graj in svaril bralcev, da kralji na ulicah prodajajo tudi stare številke časopisa. Stvar je taka: pri nas smo dogovorjeni, da lahko naši prodajalci, kadar zmanjka aktualne številke časopisa, prodajajo tudi stare, sicer ne bi imeli dela in možnosti priti do svojega legitimnega dohodka - vendar pa morajo svojim kupcem povedati, da gre staro številko. Naj omenimo še, da nekateri naši bralci tudi povprašujejo po starih številkah, ker jih zbirajo ...

Za poznavala presenečenja, ki ste jih morda doživeli ob nakupu stare številke časopisa, se vam iskreno opravičujemo.

Uredništvo

„SEM ZA POŠTENOST IN
SVOBODO ZAPORA.“

Ljubezen

Kaj je to ljubezen? Je to tisti trenutek, ko srečaš lepo žensko na ulici in si v mislih zaželiš, da bi bila mati tvojih otrok ali pa se vprašaš, kje je bila vse tvoje življenje? Ne!

Je mogoče ljubezen, ko sediš v baru in počasi srkaš svoje pivo, nedaleč od tebe pa sedi tako lepo bitje, da bi zanjo napovedal vojno celi zvezi Nato? Potem jo skrivoma začneš opazovati ter rahlo zardiš, ko opazi, da je predmet tvojega občudovanja. Če imaš srečo, zardi tudi ona, tvoje pivo pa postane tako zanimivo, da pozabiš, kje si. Popiješ ga do konca, da zbereš pogum, da stopiš do nje in jo ogovoriš, medtem pa se med vaju vrine stokilska gmota mišic:

»Oprostite, gospod, je kaj narobe?»

»Ne-ni,« hitro odvrneš in se spet posvetiš svojemu pivu. Spiješ še dva, tri in jo s povprečno hitrostjo kroga v formuli 1 pobrišeš ven, da ne bi bil predmet preoblikovanja obraza. Ne! Tudi to ni ljubezen! Je ljubezen to, da na nekem koncertu spoznaš žensko, z njo preživiš noč ali dve in si misliš, da si spet zaljubljen? Ali pa če imaš hudičevo srečo, da te enkrat, dvakrat poljubi in potem že proti koncu koncerta reče, da mora iti, ker jo pride iskat fant ali bog ne daj mož? Ne!

Je mogoče ljubezen to, da misliš na neko osebo, ko si sam, in te ob vsakem utripu srca zaboli tako močno, da pomisliš, da imaš srčni napad? Nimaš pa poguma, da stopiš do nje in ji zaupaš svoje občutke, saj se bojiš, da boš grdo zavržen. Kakor vsako noč mesec zamenja sonce, si prepričan, da je ona usojena tebi in ti njej. Ja, to je ljubezen!

Marko Nakrič

Nerazdružljiva prijatelja in velika pivca žganja

En prijatelj je imel 120 kilogramov, drugi pa 108, oba pa v pokojninskem stažu. Bila sta nerazdružljiva prijatelja, eden šofer, drugi bogat kmet. Oba sta imela družino in odrasle sinove. Vsak večer sta se zabavala ob svojem litru žganja, vendar je to trajalo le slaba štiri leta ... Eden od njiju se je vozil z APN4 in drugi s katrco. Vedno sta naredila plan za naslednji dan, sveda ob žganju. Eden od prijateljev je sam izdeloval žganje. Prav od skupnega kuhanja sta se po vsej verjetnosti žganja navadila, ker sta ga pač morala poskušati in ocenjevati. Tudi ob nočeh sta skupaj pila, po dva litra ali celo več, odvisno od razpoloženja. Kolikor sta ga pridelala, je bil v večini njun pridelek, lahko bi rekli, bolj za lastno potrebo. Ob žganju sta si povedala vse in še kaj več, kar je ponavadi trajalo tudi po cele noči. Dokler sta bila na pravi frekvenci, je bilo veliko petja, smeha, zabave – takšne in drugačne. Na hrano sta v tem času pozabila, čeprav sta jo imela v izobilju. Pa se je začelo ... Pri enem rana v trebušni votlini, rana na črevesju, pri drugem velika izguba telesne teže, močne bolečine v glavi in dve rani na požiralniku, obenem pa še družinski nesporazumi. Žal sta prijatelja dojmela svoje napake prepozno. Zaključek življenja – možganska kap pri prvem, pri drugem pa pol leta kasneje prometna nesreča z motorjem ponoči zaradi slabe presoje situacije.

V pol leta dve novi vdovi ... Žalostno, toda resnično.

Avtor: KTM

Teža najinega sveta

Najin dan se začne z iskanjem primerne delovne obleke. Pregledava voznost najinega vozička in pretehtava možne lokacije. Bo to danes Elektro ali ostanki kakšne strehe? Baker je baker. Tako ali tako bo ocenjen na drugo kategorijo, kar pomeni, da je delno zarjavel, ni pa še odpisan. Premečeva še zaščitne rokavice. Jaz si včasih nadanem tudi po dve levi, samo da ima Mateja zaščitene roke. Pokličem Mehota, on pa mi pove, koliko, kdaj in kje bo danes na razpolago. O teži ne govorimo, saj mi zaupa. Oblečeva se, greva iz baze, vzameva še mojo prirejeno osebno in se odpraviva dogodivščinam naproti. Na gradbišču naju ustavi varnostnik, ki ga »omehčava« s six packom piva. Začne se nevarno in mučno delo – tvegava tetanus in stresava prah, smeti in ločujeva baker. Nabirava tudi žice, ki jih kasneje na kakšnem mirnem kraju zakuriva, ker je luščenje žic zelo zamuden posel. Na srečo so dnevi dokaj topli, saj ni hujšega, kot poleg izolacije odstranjevati tudi led s prezeblimi rokami. Pa tudi goreti noče, če je izolacija mokra. Med delom ne veva, ali sva tako pridna ali je že kriza potrkala na vrata. Zanimivo pri vsem tem je, da možgani delujejo kot računalnik, ki z vsakim gibom dodaja vrednost v najin proračun. Ko oceniva, da sva dosegla dopoldansko kvoto, dodava še 5 %, da je sigurno dovolj za odmerek. Še ne natovoriva, pa že kličeva dilerja, ki naju bo počakal na kraju, kjer bova baker prodala. Včasih se nama zdi, da se preprodajalci bakra in heroína poznajo med seboj. Na Dinos ne upava, saj se je nekajkrat zgodilo, da so nama zagrozili s policijo in nama baker vzeli, denar pa verjetno dali v svoj žep. Si pač ne moreva privoščiti, da bi preverila, saj sta nama vsak gram in minuta zelo pomembna. Zdrava, potešena potem spet zavihava rokave in tako iz dneva v dan. Premetavava smeti, kosovni material, pregledujeva zapuščene hiše in avtomobile. Vse to samo zaradi barvnih kovin. Ko hodiva po ulici, ne gledava več ljudi, ampak kovine, ki naju obdajajo. Postala sva strokovnjaka in svet okoli naju se meri samo še v teži.

Zgodbe z ulice zbira
Tomislav Gruden

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov. Tokratni prispevek iz Slovenskega naroda uporablja beraštvo v prenesenem smislu besede; govori menda o bogatih, ki »beračijo« pri revnih. Je ta posebna optika prispevka taka zaradi liberalne narave Slovenskega naroda ali je v njej bilo kaj več resnice?

Gospa v letu 1925

Njena starost je bila od pet do osem let. Zjutraj je morala vstati, odpraviti živino, mama ji je na hitro pripravila nekaj za pod zob in ji dala malico za v šolo. V šolo je hodila peš, štiri kilometre stran. Zima je bila ta čas zelo huda. Nogavice so si izdelovali sami – v vasi je bil krojač, ki je znal za silo narediti toplejša oblačila in obutev. Šole so bile mrzle, šele sčasoma so jih začeli ogrevati. Med odmorom so nosili drva, da so bili vsaj malce na toplem. Pa spet dva metra snega in štiri kilometre domov (oprostite, težko si to predstavljam). Ko je prišla domov, je imela spet polno dela, pa še nalogo, ki jo je morala narediti. Bilo je veliko prehladov in pljučnic, ki jih nekateri otroci niso preživeli.

Ko pomislim na ta leta, si želim, da raje ne bi obstajal. Danes jo večkrat obiščem in ji pomagam – in zelo mi je hvaležna. Sedaj je stara skoraj devetdeset let. Vsak dan gre k maši, ob sobotah pa na tržnico. Priznati moram, da je njeno zdravje kar v redu za življenje, ki ga je živel. Pravi: »Zelo veliko sem delala in morala sem se učiti, da sem si lahko kasneje priskrbel garsonjero s sedemindvajsetimi kvadratnimi metri.«

Pravi še, da je s svojim življenjem povsem zadovoljna.

Avtor: KTM

Nadležni cerkveni berači. Iz novomeške okolice smo prejeli: Te dni se tukač klati polno cerkvenih beračev. Mladi fantje, starejši možje hodijo z vrečami na ramah od hiše do hiše pa beračijo okoli že itak revnega ljudstva, žita in denarja z podružnične cerkve. Eden berači za sv. Valentina tam gori pod Gorjanci, drugi za sv. Uršulo, ki ima cerkev tri ure daleč od tu, ali je pa sploh nima. Pa ko bi samo beračili. Ampak ti ljudje so tudi skrajno predrzni. Za naberačeni denar »za sv. Valentina« in za »sv. Uršulo« se napijo šnopsa in če se kdo najde, ki na taka beračenja ne da nič, gorje mu. Iz berača za cerkev naenkrat zraste pred teboj bahati bogataš in zabrusi v obraz: Mi Potovčani imamo itak več kot vi beraški Kandijoti. In se ne spravi iz hiše z lepa. Bog ne daj, da bi ga kdo vprašal, če ima dovoljenje za tako beračenje. Dovoljenja namreč nobeden nima in v največ slučajih. Od naberačenega blaga in izsiljenega denarja ne dobi ne sv. Valentin, ne sv. Uršula ne zrna, ne ficka. Po mestu jih zganja policija, a naš policaj je sam preveč na katoliški podlagi, da bi tako beračenje zabranil. Nikomur nič dati, pa jih bomo kmalo odpravili.

Slovenski narod, 9. 12. 1912

avtorja* Janko in Tanja

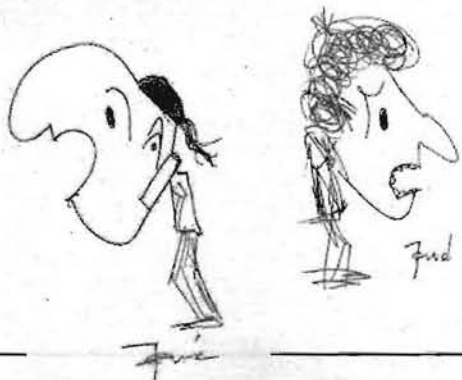
KRALJ IN KRALJICA

KRALJ

POSTOPAM ...
PO ČERH TVOJE MLADOSTI ...
KRUH ZA NOSTALGIJO,
VINO ZA UTOPIJO ...
IN SPOMIN Z DOMIŠLIJO.
SEM NAIVEN ALI POZEN?

KRALJICA

ČAKALA SEM ZVITA OD TVOJEGA MEZINCA.
ČAKALA SEM SLEPA OD ODPETOSTI TVOJE ŠIROKE NOSNICE.
POSNIFAL SI ME IN SEDAJ ME IŠČEŠ PO SEBI, V SEBI.
KRADEM TI CELICO PO CELICO.
UHAJAM TVOJEMU GRABLJENJU!
SMESEN SI ...
LAHKO BI TI NAPISALA HA HA HA
IN TI GOLA ZAPLESALA ČA ČA ČA.
VENDAR ...
POČIVAM ...
IN ČAKAM, DA BOŠ PONOVO POSTAL MLAD ...

Razstave

Kaj: Zbudimo zmaja na Ljubljanskem gradu: Zmajeve norčije
Kje: Peterokotni stolp, Ljubljanski grad, Ljubljana
Kdaj: 2. 12. 2007–20. 1. 2008, 10h–18h

Kaj: Marko Lipuš: Portreti besed
Kje: Mala galerija, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 13. 11.–16. 12.

Predstave

Kaj: Zbudimo zmaja na Ljubljanskem gradu: Zmajeve skrivnosti
Kje: Palacij, Ljubljanski grad, Ljubljana
Kdaj: 2. 12. ob 16h

Kaj: Obuti maček
Kje: Mini teater na Ljubljanskem gradu
Kdaj: 3. 12. ob 17h

Ostalo

Kaj: Veseli dan kulture (prost vstop v galerije, muzeje ...)
Kdaj: 3. 12.

Kaj: Festival literature mladih dramskih piscev
Kje: Štišova dvorana, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 26. 11.–8. 12.

Kaj: 23. knjižni sejem
Kje: Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 28. 11.–2. 12.

Kaj: Božični sejem (unikatnih izdelkov)
Kje: Me Vi Art društvo, Stanežiče 4b, Ljubljana
Kdaj: 22. 12. ob 10h

Predavanja

Kaj: Arheo srečanja v mestnem muzeju
Kje: Gosposka 15, Ljubljana
Kdaj: 5. 12. 2007–2. 4. 2008 ob 18h

Kaj: Hendikep brez kulturne travme
Kje: Konferenčne dvorane M, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 10. 12.

Kaj: Umberto Eco: O zgodovini grdega
Kje: Linhartova dvorana, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 4. 12. ob 18h

Kaj: Izvori »totalitarizma« (predava Žiga Cerkvenik)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 6. 12. ob 18h

Kaj: Ciklus branj revije Literatura (jesenska literat-ura)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 11. 12. ob 21.30

Glasba

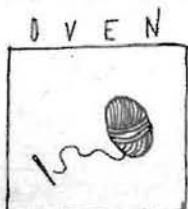
Kaj: Večer funka (dj Borka, DJZI, BAYO)
Kje: Gala hala, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 7. 12. ob 22.30 (vstop prost do 00.00)

Kaj: Techno štanca 90-ih (dj Sewergoddess)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 5. 12. ob 22h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! kraljiulice@gmail.com

ULIČNI HOROSKOP

avtor* Gregor B. Hann

On
Ali se že pripravljate na praznovanje dni, ki so pred vami? Svetujem vam, da si pripravite debelo denarnico. Konec leta bo za vas zelo uspešen.

Ona
Skrajno resno vzemite dejstvo, da tudi vi nekaj pomenite v družbi in da še niste za med staro šaro. Morate se le malo prikupiti nadrejenim in jim zmešati glavo. Uspeh ne bo izostal.

On
Spoznali boste nekoga, ki vam bo povedal novico, vendar vam svetujem, da jo preverite, če je resnična. Za praznovanje vseh praznikov boste porabili kar nekaj denarja, toda tudi dobili boste veliko.

Ona
Najpomembnejše je zdravje, zato vam svetujem, da se pred prazniki, ki prihajajo, pozdravite, da boste lažje zadihali, kajti med samim praznovanjem boste spoznali zelo zanimivo osebo. Ta oseba bo v bodoče odločilnega pomena za vas.

On
Ali ste kdaj pomislili, da bi šli na kako potovanje s svojo ljubljeno osebo za novo leto? Pojdite nekam in imeli boste lepe spomine na ta dogodek. Obeta se vam napredek v službi in v ljubezni.

Ona
Čas je, da nekoliko odložite delo in se spomnite na svoje bližnje. Ob božiču jim podarite vsaj lep nasmeš in prijazno besedo. Tudi vam bo božiček prinesel darilo (otročička).

On
Sedaj pa je že čas, da tudi vi mislite na sebe. Privoščite si nekaj posebnega, mogoče praznovanje novega leta z boljšo polovico. Spoznali boste zelo znano osebo iz poslovnega sveta.

Ona
Zadnje čase ste zelo nervozni, le zakaj, saj se bo do praznikov vse uredilo. Tudi pri denarju bo nekaj sreče, zato le vztrajno naprej. Čaka vas nepozabno srečanje z ljubeznijo iz mladih dni.

On
Končno ste se umirili in zdaj lahko zadihate bolj svobodno. Čaka vas darilo vaših sodelavcev, vi pa jim boste podarili nekaj, česar ne bodo nikoli pozabili. Pazite na zdravje.

Ona
Bliža se dan, ko boste gledali svojo bilanco in ugotovili, da je čas za spremembe. Na ljubezenskem področju se bo premikalo na bolje, le od vas je odvisno, ali boste ponujeno sprejeli.

On
Nikar se ne bojte težav, le naprej in bo bolje. Imeli boste lepo priložnost za ljubezensko avanturo, ki pa bo prerasla v trajno ljubezen. Preživeli boste lepo novo leto v družbi – v dvoje.

Ona
Končno ste prišli na svoj račun. Možgane dajte na pašo in poskrbite, da vsaj praznike, ki prihajajo, preživite sproščeno. Preživeli jih boste z nekom, ki vam je blizu. Ozrite se naokoli in zagledali boste ljubljeno osebo.

Pozor, pozor!

Izšel je ulični koledar - Kraljedar 2008 z dodatnim 13. mesecem za vse, ki vam zmanjkuje časa! Zanj povprašajte pri vašem prodajalcu!

ZAKAJ DO VELIKAN
JREKA ČAKO KRIMPA?
"HVA"

*Spalne vreče in odeje za ledene dni
in noči sprejemamo vsakodnevno na
uredništvu. 059 022 503*

Potrebujem kombi ali odsluženo vozilo karavan. Javite v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503. Hvala! Sašo

Nujno bi rabil aparat (lahko rabljen) za merjenje sladkorja, super bi bilo z listki in iglami. Sem brezdomec in ga nujno potrebujem. Darko, 040 779 653

*Kape, šale in rokavice bomo z največjim
veseljem prevzeli na uredništvu, saj je iz dneva
v dan bolj mrzlo. Uredništvo, 059 022 503*

Kralji ulice bi radi igrali nogomet, zato bi potrebovali nogometno žogo, ki je ne potrebujete več. Kličite v uredništvo na 059 022 503. Hvala vam!

Potrebujem brezhibno gorsko kolo, ker se mi je staro pokvarilo, novega pa si ne morem privoščiti. Spredaj naj ima amortizerje in naj ne bo »Made in China.« Hvala! Nik, 040 58 44 81

Prosim dobre ljudi, da mi podarijo toplo sparno vrečo. Spim namreč na betonu in že sedaj sem šibkega zdravja, pljučnico imam vsaj nekajkrat letno. Nudim tudi pomoč, če jo potrebujete pri pospravljanju, gospodinjstvih delih, ali le družbo na sprehodih. Moja telefonska številka je 031 852 045. Vesna

Nujno potrebujem peč na petrolej ali plin. Darovalci, javite v uredništvo Kraljev ulice (059 022 503)! Sašo

ilustracije* Damjan Majkić

TEHTNICA

On
Ali mislite, da ne bo uspeha pred novim letom? Seveda bo, samo potrpite malo, saj do novega leta res ni daleč. Tudi vaša izvoljenka vas tolaži in podpira, zato le pogumno naprej. Na vidiku je denar!

Ona
Imeli boste lepo priložnost odpotovati v južne kraje na praznovanje novega leta. Srečali boste starega znanca, ki že kar nekaj časa živi tam. Se mu boste pridružili za vedno? Premislite!

ŠKORPIJOL

On
Zadnje čase ste kar preveč delali. Čas je, da si malo odpočijete. Ali že kaj mislite, kako boste preživeli praznike? Ponuja se vam idealna prilika, ki je življenjskega pomena. Zato le naprej.

Ona
Vedno imate izgovore, da vam nekaj manjka, toda ali ste prepričani, da je to res? Nikar ne pretiravajte z malenkostmi, pripravite se na prednovoletno rajanje na prostem. Tudi znanca povabite, ne bo vam žal.

STRELEC

On
V prihodnjem letu vas čaka izziv, ki ga morate prevzeti, kajti s tem se boste rešili težav, ki jih imate. Zaživeli boste bolje, zato kar pogumno naprej.

Ona
Nekdo, ki je zaenkrat še skrivnostna osebnost, vas kar naprej ogleduje in občuduje. Sicer ga dobro poznate, le da se še ne zavedate, kdo bi to lahko bil. Ozrite se naokoli in se dogovorite za sestanek v dvoje. Ne bo vam škodilo. Praznujte kar se da lepo.

KOZOROG

On
Ker niste naredili tistega, kar bi morali, ob pravem času, se sedaj trudite nadoknaditi zamujeno. Če boste tako dobri pri seksu kot pri delu, boste s partnerico uživala tudi v adventnem času.

Ona
Končno boste dočakali tisto, po čemer ste hrepeneli. Veselju ne bo ne konca ne kraja. Zvezde so vam zelo naklonjene, zato izkoristite, dokler je čas za to.

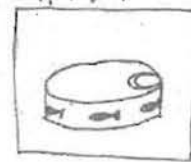
VEDNAR

On
Ali ste se že domislili, kaj boste počeli pred in med prazniki? Čaka vas ogromno dela, toda ko ga boste končali, si dajte duška. Partnerica vam bo neizmerno hvaležna za darilo, splačalo se bo.

Ona
Nekaj časa ste že v dvomih, kako se bo ta nenavadna naloga izpeljala. Vendar vam bo uspelo, še več kot samo to. Sodelavci vas bodo občudovali in tudi vas bodo presenetili z darilom za praznike.

RIBI

On
Tudi vam so zvezde kar dobro naklonjene, zato le tako naprej, vendar malo popazite na zdravje in na svojo partnerico. Nekdo iz poslovnega sveta vas bo presenetil s prijetno novico.

Ona
Vedno kadar se pripravljate na kakšno prireditve, vas nekdo moti. Tokrat boste tega veseli, saj vas bo zmotil pri vašem delu nekdo, ki vam je zelo blizu, zato kar veselo vzemite keks, potem pa hitro na seks.

NOVOLETNA KRIŽANKA

VODORAVNO:

1. čestitka za novo leto,
2. kratica za Tedensko tribuno * vaja, vežba,
3. žara *** predzadnja črka abecede,
4. država na jugu Afrike * 18. črka abecede,
5. kratica za avtomobilsko oznako Koper * ribja koščica * prva črka abecede.

NAVPIČNO:

1. * priimek novega, že tretjega predsednika Slovenije, Danilo,
2. prevod angleške besede »poison«,
3. 18. črka abecede * kratica za avtomobilsko oznako mesta na Hrvaškem (Našice) *,
4. priimek prvega vokalista pri skupini Deep purple (Rod),
5. kratica za mesto v Srbiji, Čačak * kratica za doktor,
6. kratica za Nevenko Draksler * kratica za že pokojnega filozofa in psihologa dr. Antona Trstenjaka,
7. reka v Rusiji ***,
8. * muslimansko žensko ime, tudi ime ene izmed naših kraljic ulice.

avtor križanke * Gregor B. Hann

Nasproti slovenske loterije sedi kralj ulice in premišljuje, ali naj denar zapravi za loto ali za vino. Sredi premišljevanja se mu prikaže bog iz nebes in kralj ulice ga vpraša:

»Ali si ti res vsemogočen?«

»Seveda sem, ali ti dokažem?«

Kralj ulice reče: »Napravi tako, da bom zadel milijon evrov na slovenski loteriji.«

Bog mu odvrne: »To lahko naredim, vendar sem v skrbeh zate; le kdaj boš zapravil ta denar, ko pa te bo od sreče zadela kap?«

Gregor B. Hann

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana in se potegujte za zanimive nagrade: stripovski zvezek »Street s-trip-nik« ali CD »Odpeti pesniki« - pesmi Daneta Zajca ali Srečka Kosovela ali CD Svetlane Makarovič v izvedbi Janje Majzelj »Kako postaneš glavni« (Glasbeno društvo Kuhna).

Nagrado za rešena magični lik in sudoku prejme Anka Mrak iz Škofje Loke. Čestitamo!

Aforizem

Od daleč vidim svetlo prihodnost uličnih kraljev; visi na striku.
Gregor B. Hann

RECEPT ZA IZGUBO TREH KILOGRAMOV V ENEM TEDNU

Od nedelje do nedelje se ravnaj po naslednjih napotkih. Opisal ti bom potek enega dne, in to ponavljal en teden vsak dan!

Zjutraj vstani, opravi vse svoje potrebe.

Začni s 3 dcl hladne vode, vmes vmešaj 1 dcl jabolčnega kisa.

Izmisli si 5 vaj za pripravo teka na Rožnik ali Ljubljanski grad; izbira je tvoja.

Ko to opraviš, imaš verjetno kosilo. Za kosilo si pripravi sledeče: zelena solata, veliko česna in kisa, mala žlička olja, razreži večji paradižnik, nato iztisni eno limono, vse skupaj zalij – in kosilo je pripravljeno. Nato si vzemi pol ure pavze, da se pri vadbi in teku ne utrušiš. Kolo, motor, avto pusti doma in ponovi vse, kar si počel dopoldne do kosila. Ko zaključiš popoldansko vadbo s tekom, je potrebno spet nekaj pojesti.

Večerja: 1 l jogurta z najmanj maščobe. K počitku pojdi med 22.00 in 23.00, do takrat bodi čim bolj v gibanju.

OPOZORILO:

Tega ne počni, če imaš premalo kondicije ali slabo srce! Za zaključek bi rad povedal še to, da daljša tura z veliko hoje po mestu zelo pripomore k tvoji teži (seveda, če si s svojo težo nezadovoljen).

RECEPT ZA PRIDOBITEV PETIH KILOGRAMOV V ENEM TEDNU

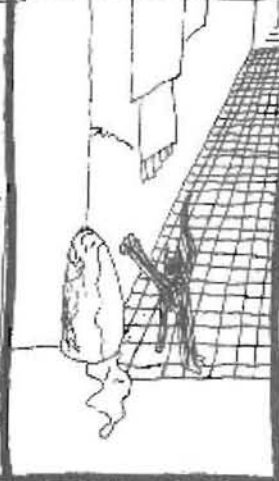
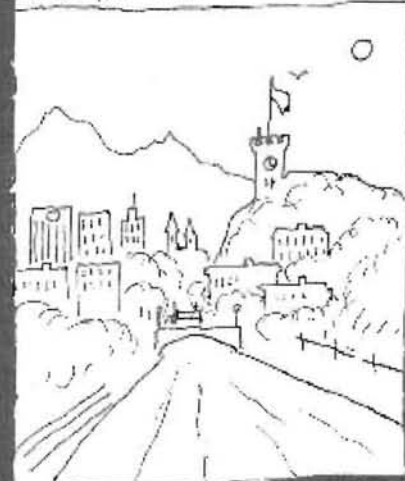
Ko zjutraj vstaneš, vstajaj počasi in previdno. Če si zjutraj telovadil/a, takoj opusti telovadbo in po stanovanju hodi čim bolj počasi, vzemi si čas. Ko prideš do kuhinje, naj te čaka na mizi pol kile medu, 15 kuhanih jajc, 3dcl čistega sončničnega olja, k olju primešaj dve veliki žlici sladkorja, počasi se usedi za mizo in tvoji gibi naj bodo čim bolj počasni, ko ješ. Če imaš TV in udoben fotelj, vse skupaj prenese do TV-ja. Udobno se usedi, glej TV in počasi jej. To počni 3-krat dnevno (cel teden), če te pri jedi moti žena ali mož, bodi tiho, da se ne utrušiš. Čas obroka naj traja vsaj eno uro in pol. Ljubezenske igrice v tem tednu opusti, ker recept ne bo deloval. Vedno ko poješ obrok, si odpočij za dve uri, skratka bodi živa lenoba.

avtor * KTM

			6	1	4		7	2
8		7			5		4	9
			7			3		
						5	2	
9		2				7		8
	3	5						
		4			7			
2	7		8			4		5
6	5		4	3	9			

LJUBLJANA

PRELEPA TI BELA LJUBLJANA... POVOGAJIH POSCANA... LEPI SO TNOCI VRŠIČKI... ZA OGLI, DROGIRAZO SE MLADIČKI...

PRELEPA
TI
BELA
LJUBLJANA

POPULACIJA JE PRETEŽNO
PIJANA....

V LOKALIH SE NE SME
KADITI CIGARET....

NO SMOKE

CIGARETES, PIPE, TOBACCO,
HASH, MARIJUANA, CIGARE,
OPIS, WATER PIPE,....

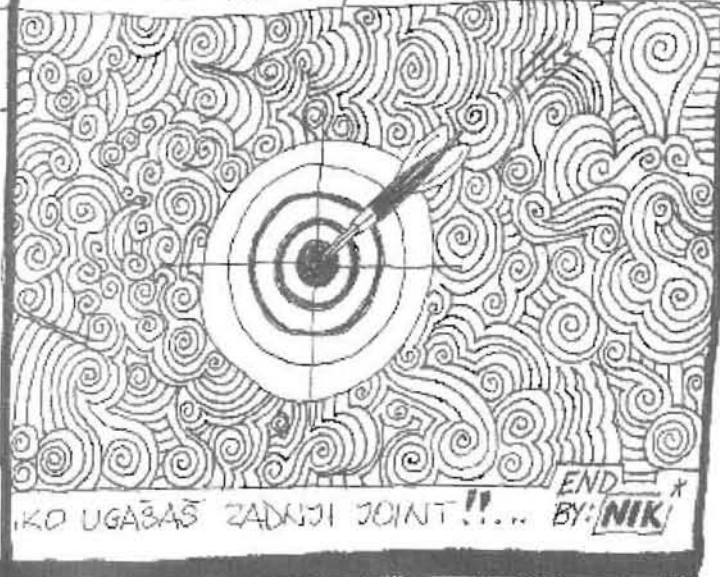
LAHKO SI PA ZADET!

ZUNAJ V MIRU POKADIŠ JOINT.....

KAR TI JE POINT!.....!.....!.....!

KO UGAŠAŠ ZADNJI JOINT!!... BY: NIK*

END *
BY: NIK

foto* Jaka Adamič, Dnevnik

**Namesto silvestrske večerje
spet jem ognjemet...**

Matilda M. Dobro